

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Кафедра адміністративного, господарського права та фінансово-
економічної безпеки

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА МАГІСТРА

зі спеціальності 081 «Право»

**Тема: «Адміністративно-правовий статус Державної митної служби
України»**

Завідувач кафедри _____ д.ю.н. Гаруст Ю. В.
(підпис)

Керівник проекту _____ к.ю.н. Миргород-Карпова В. В.
(підпис)

Виконавець

студентка групи Ю.м-91 _____ Шевель Дж. І.
(підпис)

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ ПОЗНАЧЕНЬ

ДМСУ – Державна Митна Служба України

ЗУ– Закон України

КМУ – Кабінет Міністрів України

ДФСУ – Державна фіскальна служба України

ВРУ – Верховної Ради України

ЗЕД – зовнішня економічна діяльність

НАЗК – Національне агентство з питань запобігання корупції

ЄАВТ – Європейської Асоціації Вільної Торгівлі

МК ЄС – Митного кодексу ЄС

ПМП – порушення митних правил

ОРД – оперативно-розшукова діяльність

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4
Розділ 1. Теоретико-правові засади діяльності державної митної служби.....	7
1.1. Поняття, завдання та місце Державної митної служби України у державному механізмі.....	7
1.2. Інституалізація Державної митної служби України як центрального органу виконавчої влади у сфері державної митної політики.....	13
Розділ 2. Адміністративно-правовий статус Державної митної служби України.....	22
2.1. Функції та повноваження Державної митної служби України.....	22
2.2. Особливості організаційної структури Державної митної служби України.....	28
2.3. Форми діяльності та взаємодії Державної митної служби України.....	46
Розділ 3. Шляхи удосконалення адміністративно-правових засад діяльності Державної митної служби України.....	51
3.1. Зарубіжний досвід організації діяльності центрального органу виконавчої влади з питань митної політики.....	51
3.2. Напрямки розвитку адміністративного законодавства, що регулює діяльність Державної митної служби України.....	73
ВИСНОВОК.....	84
СПИСОК ВИКОРИСТНИХ ДЖЕРЕЛ.....	90

ВСТУП

У науковій літературі належною мірою не визначено сутність митниці, її місце та роль у життєдіяльності людей. При розгляді митної служби як соціального статусу держави звертається увага на окремі групи особливостей діяльності митної служби. Виходячи з того, що митна служба, регулює, організовує певну сферу людської діяльності, відповідно її вважають соціальним інститутом.

Державна митна служба України (ДМСУ) – центральний орган виконавчої влади, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Міністра фінансів. Саме вона реалізує державну митну політику, державну політику у сфері боротьби з правопорушеннями під час застосування законодавства з питань державної митної справи.

У своїй діяльності Держмитслужба керується Конституцією та ЗУ (законами України), актами Президента України та постановами ВРУ (Верховної Ради України), прийнятими відповідно до Конституції та законів України, актами КМУ (Кабінету Міністрів України), іншими актами законодавства.

Основними завданнями Державної митної служби є реалізація та внесення на розгляд Міністра фінансів пропозицій щодо забезпечення реалізації державної митної політики, зокрема забезпечення митної безпеки та захисту митних інтересів України і створення сприятливих умов для розвитку зовнішньоекономічної діяльності, збереження належного балансу між митним контролем і спрощенням законної торгівлі, забезпечення реалізації державної політики у сфері боротьби з правопорушеннями під час застосування законодавства з питань державної митної справи, запобігання та протидії контрабанді, боротьби з порушеннями митних правил.

Актуальність дослідження зумовлена гостротою проблем, пов'язаних зі значними змінами характеру та специфікою зовнішньоекономічної діяльності, підвищенням соціально-економічного значення зовнішніх

торгівельних зв'язків для України та світового суспільства загалом. Підвищилася актуальність наукового аналізу механізмів державного управління різними сферами життя суспільства в контексті реальних змін як українського суспільства, так і сучасного світу, пошуку оптимальних шляхів цих змін. Україна є правовою, соціальною, демократичною державою, яка вирішує питання проблем регулювання митного оформлення і управління зовнішньо-економічних операцій. Міжнародна торгівля України неймовірно швидко розвивається.

Так, як в Україну зростає імпорт товарів – міжнародні організації змушені посилювати вимоги щодо вільного проникнення закордонних товарів. Саме через це перед ДФСУ постають відповідальні та масштабні завдання щодо захисту економічного суверенітету країни, забезпечення її економічної безпеки, формування прибуткової частини Державного бюджету.

Мета – дослідження організаційно-правових механізмів державного управління митною справою, проблематика даного питання та шляхи його удосконалення.

Реалізація мети передбачає виконання таких **завдань**:

- дослідити сутність, основні форми та види митного контролю в Україні;
- охарактеризувати процедуру здійснення митного контролю;
- провести аналіз показників контрольної діяльності митних органів;
- окреслити напрями вдосконалення механізму організації та проведення митного контролю в Україні.

Методи дослідження: діалектний підхід як фундаментальний науковий принцип дослідження поняття митний контроль, метод спостереження, структурно-логічний, дедуктивний, статистичний, метод порівняння та узагальнення.

Предмет дослідження – діяльність Державної Митної Служби України.

Об'єкт дослідження – суспільні відносини у сфері митного права.

Розділ 1. Теоретико-правові засади діяльності державної митної служби

1.1.Поняття, завдання та місце Державної митної служби України у державному механізмі

Економічними передумовами появи звичаїв були поява меркантильного та політичного виробництва: поділ суспільства на класи та створення держави. Основи митної політики України були встановлені в Київській Русі, де формувались кордони, функціонували митні служби, розвивались і розширювалися міждержавні відносини та торгівля. Вже тоді, на наш погляд, тарифи набули сучасного значення. Однак це сталося не відразу. Поряд із митницями на державному кордоні зобов'язання тривали тривалий час, встановлюючи тарифи, які не мали ознак тарифів на зовнішню торгівлю між державами.

Україна як суверенна держава самостійно створює власну митну систему та управляє митними справами. Митниця є невід'ємною частиною зовнішньополітичної та зовнішньоекономічної діяльності України та включає встановлення порядку та організації пересування через митний кордон України товарів і предметів, митні збори, реєстрація, контроль та інші заходи щодо реалізації митної політики в Україні. В рамках своєї митної діяльності Україна дотримується міжнародно визнаних систем класифікації та кодування товарів, унікальної форми декларації на експорт та імпорт, митної інформації та інших міжнародних стандартів та правил практики, загально визнані.

Україна самостійно визначає митну політику, створює власну митну систему та застосовує митні правила відповідно до Кодексу, українських законів та міжнародних договорів України. Він може укласти митні союзи з іншими державами, брати участь у діяльності міжнародних організацій у митних справах.[1]

Принципи звичаїв визначаються виключно законом і організуються та передбачаються Радою міністрів. Безпосереднє управління митницею

покладено на Державну митну службу України, яка є центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статусом. Положення про Державну митну службу України затверджує Президент України.

Під митною політикою слід розуміти систему заходів, спрямованих на забезпечення економічної сторони державних кордонів та виконання зовнішньоекономічної програми держави у міжнародному спілкуванні засобами митного регулювання, тобто державного впливу на сферу митних відносин. Митне законодавство складається з[2]:

1. Митного Кодексу України;
 2. Ряду Законів України;
 3. Постанов;
 4. Розпоряджень;
 5. Наказів;
 6. Листів;
 7. Акти Державної митної служби України (ДМС), накази та розпорядження;
 8. Спільні акти ДМС з іншими центральними органами виконавчої влади (податковою службою, МВС і т.ін.).
- Регулювання митною справою здійснюють найвищі органи державної влади та управління України.

Головні напрями митної політики України:

- структура системи органів державного регулювання митної справи;
- розміри мит та умов митного обкладення;
- спеціальні митні зони та митні режими на території України;
- перелік товарів, експорт, імпорт та транзит яких через територію України забороняється, визначаються ВРУ.

ДМСУ направляє, координує та контролює діяльність митних органів, спеціалізованих митних установ та організацій щодо імплементації українського митного законодавства, в межах своєї компетенції видає накази, організовує та контролює їх виконання. Нормативно-правові акти ДМСУ про безпосереднє здійснення митниці, організацію та регулювання митного контролю, боротьбу з контрабандою та порушеннями митних правил, видані на підставі та відповідно до чинного законодавства, що входить до її компетенції, вони є обов'язковими для всіх компаній та всіх громадян.[3] Нормативно-правові акти ДМСУ підлягають державній реєстрації відповідно до чинного в Україні законодавства.

Регіональні митниці, спеціалізовані митні установи та установи, а також інші органи та установи митної системи (консалтингові, медичні, спортивні, будівельні, економічні) підпорядковуються Державній митній службі. Керівником є Президент, який призначається на посаду та звільняється з посади Президентом України за поданням Прем'єр-міністра України. Забороняється регулювати митні справи за допомогою актів та дій державних та недержавних органів, які прямо не передбачені законодавством України.

Безпосереднє виконання митних питань покладається на митні органи України. Система митних органів України включає ДМСУ, регіональну митницю, митницю, спеціалізовані митні служби та організації, установи та навчальні заклади.

Митні органи України при здійсненні митної політики вирішують такі основні завдання[4]:

1. Захист економічних інтересів України;
2. Нагляд за дотриманням українського законодавства з питань митної справи;
3. Забезпечити виконання зобов'язань, що випливають з міжнародних митних угод України;

4. Використання митних та нетарифних засобів регулювання при перевезенні товарів та інших предметів через митний кордон України;
5. Покращити митний контроль та реєстрацію товарів та інших предметів, які перетинають український митний кордон;
6. Комплексний контроль з Національним банком України за валютними операціями;
7. Здійснення заходів щодо захисту інтересів споживачів товарів та поваги учасників зовнішньоекономічних відносин до інтересів держави на зовнішньому ринку за участю Міністерства зовнішньоекономічних зв'язків України;
8. Створити сприятливі умови для прискорення комерційних та пасажирських перевезень через митний кордон країни;
9. Боротьба з контрабандою та порушеннями митних правил;
10. Співпраця з митними органами та іншими органами іноземних держав, а також з міжнародними організаціями в митних справах;
11. Ведення митної статистики
12. Забезпечує гласність діяльності органів митних служб, збереження державної та службової таємниці агентами цих органів;
13. Набувати суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності та громадян митним законодавством України через засоби масової інформації;
14. фінансує в межах своєї компетенції заходи, спрямовані на розвиток митниці;
15. Реалізує державну кадрову політику спільно з Головним управлінням державного управління України, організовує підготовку, перепідготовку та підвищення кваліфікації митних спеціалістів;

16. Організовує реконструкцію та будівництво пунктів пропуску вздовж державного кордону для дорожнього руху;

17. Виконує в межах повноважень, визначених законодавством України, функції управління майном компаній, установ, організацій, що належать до сфери їх управління;

18. Виконує інші функції, похідні від покладених на нього функцій.

Митне законодавство України включає в себе[5]:

- Конституція України, яка визначає роль і значення людини і громадянина в процесі державної діяльності, встановлює загальні принципи діяльності державних органів, у тому числі митних органів. , встановлює основні положення щодо пріоритетності законодавчого регулювання зовнішніх відносин, господарської діяльності, митних справ. Конституція України служить основою для прийняття інших законів та підзаконних актів, підкреслюючи її значення в системі митного законодавства.

- Митний кодекс України, який визначає принципи організації та впровадження митної справи в Україні, регулює економічні, організаційні, правові, особисті та соціальні аспекти митної служби України, права та обов'язки громадян та компанії щодо реалізації свого права на переміщення товарів та транспортних засобів через митний кордон. Митний кодекс є головним галузевим регуляторним актом. Він розкриває принципи митної справи, особливості управління в митній галузі, визначає митну територію та митний кордон. Її принципи також є фундаментальними для теоретичного визначення та практичного застосування митних правил. Вони є не лише теоретичним відображенням різноманітності та різноманітності митних правил, але також необхідністю практики, проявом функціональної діяльності митних органів та відокремленням важливих сфер суспільного життя під контролем " Держава.[6]

Оскільки митне регулювання є однією з основних функцій державного управління, воно підпорядковується загальним (або фундаментальним)

принципам, властивим державному управлінню в цілому.

Стаття 7 Митного кодексу встановлює концепцію митного законодавства України, яка включає Конституцію України та інші митні правила. Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони України та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні їй відповідати. Укладання міжнародних договорів, що суперечать Конституції України, можливе лише після внесення відповідних змін до Конституції України.[7]

1.2.Інституалізація Державної митної служби України як центрального органу виконавчої влади у сфері державної митної політики

Процес інституційного розвитку митного державного управління вимагає чіткого спрямування, стабільності та злагодженості держави та її установ з метою отримання взаємовигідних процесів та результатів для всіх її учасників. Держава відповідає за забезпечення "плавної" та еволюційної зміни інституційної системи, регулювання відбору та розвитку інститутів, уникнення конфліктів між старими та новоствореними інституціями та активний вплив на навколишнє середовище. інституційна економіка. Звідси необхідність управління інституційними змінами в соціально-економічній системі державних інституцій.[8]

Серед сучасних досягнень з проблем функціонування державних установ, а також можливості використання інституційного підходу у вивченні державного управління можна виділити роботи таких вчених, як О. Оболенський, В. В. Цветков, О. Лазор, О. Беляєв, В. Дементьев, І. Кох, Л. Кирилов та ін.

Інституційний підхід з'явився на початку 20 століття. В США. Класичний інституціоналізм як новий підхід до аналізу економічних процесів народився на початку 20 століття. В США. Її засновником вважається Т. Веблен, а послідовниками інституціоналізму були Дж. Гелбрейт, Р. Коуз, Д. Норт та інші. Представники цього підходу вважали, що поведінка "економічної людини" формувалася в основному всередині і під впливом соціальних груп і колективів. Загалом інституціоналізм - це напрямок соціально-економічних досліджень, в основі якого лежать два аспекти - "інститути" - норми, звичаї поведінки в суспільстві та "інститути" - закріплення норм і звичаїв у формі законів, організацій, установ. Але ці визначення досить обмежені та неповні.

Ми можемо погодитися з А. Туреном, що сьогодні інституція не повинна означати те, що було інституціоналізовано, а саме те, що є джерелом інституціоналізації, тобто механізми, за допомогою яких трансформуються культурні посилення. в соціальній практиці.[9]

Д. Норт визначає інститути як «обмеження, створені людьми, що формують взаємодію між ними. Ці обмеження створені для зменшення невизначеності шляхом структурування поведінки людини. Якщо інститути є правилами гри, організації - акторами, лаконічно пояснює Д. Норт. Організації складаються з груп людей, об'єднаних спільною метою. Вони формуються відповідно до набору можливостей, визначених інституціональною матрицею суспільства.

Сукупність державних установ чи інституційних обмежень визначає[10]:

1) сума трансакційних витрат (сукупність установ, що забезпечують найнижчі трансакційні витрати, є неефективним ринком);

2) система стимулювання для певного виду економічної діяльності (створення декількох організацій - піратських банд, високотехнологічних компаній тощо, залежно від виду діяльності організацій стимулюється кращими прибутками, тобто, система розподілу).

Вчений А. Шастітко визначає інститут як "певну кількість норм, функція яких полягає у обмеженні поведінки економічних агентів та раціоналізації взаємодії між ними, а також адекватні механізми контролю за дотриманням цих правил". Таким чином, кожна установа має зовнішній механізм примусу, створений людьми для дотримання певних «основних» правил в інституті. Отже, в широкому розумінні інститут є високоорганізованою системою освіти, яка об'єднує діяльність людей для досягнення певної соціальної мети (суб'єктивний підхід). Власне кажучи, інституція - це сукупність ідей, правил, стандартів, механізмів, що формують і розвивають певну організацію (фокус на об'єкті).[11]

Поняття "інституціоналізація" у різних сферах діяльності використовується, як загальне правило, для характеристики процесів раціоналізації цієї діяльності шляхом утворення та консолідації відповідних інституцій, а сам інститут постійно розвивається в контексті цих інституційних змін.[12]

На думку Н. Ільченко, під інституціоналізацією слід розуміти формування нових інститутів, юридичне та організаційне закріплення певних соціальних відносин. А інституціональний підхід повинен трактуватися як методологія наукових знань і практики, яка розглядає механізми взаємодії та комунікації зв'язків з громадськістю, оцінює їх поведінку відповідно до норм (формальних та неформальних) та оцінює ефективність структури (установи).

Я повністю погоджуюсь з А. Ткачем, який визначає інституціоналізацію як перетворення соціальних намірів у норми та формування правил економічної комунікації шляхом їх реалізації через державні установи (неписані норми чи юридичну діяльність) на основі правових, економічних та політичних принципів регулювання.

Автор припускає, що інституціоналізація в митній галузі розглядається як процес узгоджених концептуальних, правових, організаційних, технологічних та системних перетворень, чітко орієнтованих та гармонізованих у митній галузі. Будь-яка системна якісна трансформація митного інституту, митної служби, митних органів пов'язана з певними витратами на ці зміни, що, в свою чергу, вимагає обґрунтування інституційних меж інституціоналізації та пошуку раціонального шляху переходу від існуючої інституційної системи до майбутнього.[13]

Суб'єктами державного управління з точки зору інституційного підходу є законодавчі та виконавчі органи (включаючи Державну митну службу України), які здійснюють прямий та опосередкований управлінський вплив на інституційну структуру держави. компанія відповідно до встановлених компетенцій.

Відповідно до суб'єктивного підходу в митній галузі необхідно

розрізняти брокерські установи, суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності, органи державної виконавчої влади, митні служби тощо). З точки зору об'єктно-орієнтованого підходу, втіленням інститутів є сукупність норм, правил, законів, інструментів, зразків поведінки, звичаїв, цінностей, санкцій, стимулів тощо. Ці форми прояву інститутів множинних порядків утворюють складну ієрархію, вивчення якої необхідно для глибокого розуміння інституціональних особливостей звичаїв.[14]

Протягом століть митниця була і залишається одним із важливих важелів державного управління, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері митної справи. На думку О. Маркіної, інститут митної служби слід розглядати як цілісний набір ідей, правил та механізмів, що визначають, формують або розвивають певну організацію, або саму організацію (установу) як відкрити масштабовану систему.

Загалом, деякі сфери інституціональної спрямованості можуть бути дуже корисними для аналізу інституційної трансформації української митної служби.

Отже, цікавим є підхід панів Олсона та Макгрегора: «стаціонарна модель бандитів», яка добре характеризує владу в процесі інституційної трансформації митної служби. Підхід заснований на виборі самодержавних держав[15]:

- довготривале самодержавство - "стаціонарний бандит" - забезпечує "раціональну монополізацію злочинів": тривалий час забезпечує територію, співвідношення між сумою отриманих платежів та частиною, витраченою на суспільні блага, підтримує можливості та стимули для виробництва, споживає ресурси на утримання армії та охорону власності тощо.

- автократії з коротким часовим горизонтом - "бандитський тур" - виграють від конфіскації майна за короткий проміжок часу, поки воно не втратить свою силу; вона не має мотивації для стабільного економічного розвитку установ, оскільки вона не встигне відшкодувати витрати та отримати прибуток завдяки роботі цих установ.

В обох випадках уряд, який має монополію на насильство, встановлює ставки та тарифи таким чином, щоб максимізувати прибуток.

У соціальній теорії прийнято виділяти два підходи до вивчення трансформації митного інституту[16]:

- масштабована (на основі позиції прогресу);

- нееволюційна (визнає неефективні інституційні зміни, мутації та випадкові траєкторії (корупція, фантомна діяльність у митній галузі).

Основним припущенням цього підходу є "значення минулого" або залежність від попереднього шляху розвитку (залежність від шляху). Але така "залежність від шляху" можлива лише при нерухомості внутрішніх інституційних структур. Митна служба - одна з таких структур.

З точки зору нових інституційних рамок, корупція - це домовленість між організаціями або приватними особами, яка зменшує трансакційні витрати клієнта (порівняно з нормальним в певних інституційних межах) і збагачує агента, порушуючи формальні обмеження та / або або неформальний. та відсутність надійних механізмів інституційної підтримки. Коли клієнт є хабарем, клієнт та агент є одержувачем хабара, виконавцем.[17]

Корупція зменшує певною мірою трансакційні витрати, які фактично передбачаються інституційними межами, для певної організації або для економіки в цілому. Це може відбуватися безпосередньо у формі викупу, коли хабар дозволяє митникові зменшити суму сплачених податків. І це може мати форму вимагання: занадто високі дискреційні повноваження посадової особи (повноваження приймати рішення на власний розсуд) або занадто слабкі репресивні механізми дозволяють чиновникові вільно завищувати трансакційні витрати (що становитимуть операцію). реальний). витрати, передбачені інституційними межами) організацій. цього не сталося, організація вдалася до корупції.

Таку угоду можна укласти[18]:

- між організаціями (наприклад, між компанією та політичною партією);

- між фізичними особами (між громадянином та посадовою особою);
- між організаціями та приватними особами (між компанією та посадовою особою).

Розглядаючи питання про інституціоналізацію державного управління митних органів, неможливо не звернути увагу на проблему "інституційних пасток", яку сьогодні вивчають багато дослідників. Загалом, "інституційна пастка" визначається як блокуючий ефект. Норт Д. трактує цей ефект як одноразове рішення, яке важко скасувати. Іншими словами, це такий неефективний стабільний стандарт (неефективна установа), що має дуже сприятливий характер. «Ці підводні камені проявляються у багатьох сферах української економіки. Сюди входять бартер, дефолт, корупція, ухилення від сплати податків тощо. На думку В. Полтеровича, А. Лясько, О. Сухарева, ці пастки є наслідком раптової зміни макроекономічних умов: таким чином, ухилення від сплати митних платежів та корупція в митній службі є результатом жорстокої структурної трансформації Інституційна Україна.[19]

Вихід із інституційної пастки пов'язаний з досить високими витратами на трансформацію, а також стримуванням певних сил, таких як держава, впливові групи інтересів тощо.

Таким чином, при інституціоналізації державного управління митних органів існує як мінімум два можливі виходи митної служби з інституційної пастки: еволюційний, в якому умови виходу формує найбільш економічна система, наприклад, знищення Інституційна пастка може прискорити економічне зростання, системну кризу тощо. революційний, в якому усунення та заміна неефективних норм здійснюється силою.

Будь-який інститут митної служби повинен зосередитись на:

- сприяти дотриманню прийнятих норм та правил ЗЕД;
- боротьба з поширенням нелегальної соціальної практики (корупція, персоніфікація діяльності), гарантуючи при цьому захист економічних, соціальних та екологічних інтересів країни та світового співтовариства;

- сприяти гармонізації адміністративно-правового простору (законодавчих та правових норм) у сфері зовнішньоекономічної діяльності;
- оптимізувати роботу механізмів міжнародної взаємодії національних та міжнародних інтересів, забезпечуючи координацію, реалізуючи принципи зобов'язань у сфері зовнішньоекономічної діяльності;
- брати участь у створенні єдиного простору для спілкування та інформації у світовій інституційній системі митних служб.

Держава повинна мати систему установ, що функціонують із налагодженим та ефективним набором правових інструментів, технологій, форм, методів та механізмів для цілей митного правового управління та ефективного управління. розвиток митних органів.[20]

Таким чином, інституціоналізація - це скоординована, систематична та законна діяльність держави та її установ щодо поступової розробки норм і процедур, санкцій та стимулів, власників, засобів контролю та протидії у діяльності всіх задіяних сил. суспільства, щоб мінімізувати невизначеність, включаючи незаконність, у процесах і результатах виробництва, розподілу, обміну, споживання товарів. Специфіка інституціоналізації державного управління на митниці, насамперед, полягає в тому, що сьогодні держава не в змозі гарантувати законність процесів виробництва, розподілу, обміну та споживання митних послуг.

Митна служба – суб'єкт певного виду діяльності та зв'язків з громадськістю, що об'єднує професійну базу та соціальну спільноту митників, які мають соціальний статус державних службовців та інших митників.

Для України, як і для будь-якої суверенної держави, питання формування та безпосереднього здійснення митної політики, функціонування системи митних служб, ефективного та результативного митного регулювання на власній території завжди було влітку і буде дуже актуальною. і важливо. Митне законодавство визначає принципи митної справи в Україні, які, з одного боку, створюють сприятливі умови для економічного розвитку, зовнішньоекономічних зв'язків, а з іншого боку, захищають і гарантують

конституційні права і свободи громадян, Держава та бізнес. суб'єкти всіх форм власності та дотримання норм, встановлених у цій сфері.[21]

Вся специфіка митної служби полягає в тому, що особливим, легальним способом вона об'єднує та розділяє організації, людей, економіку, формою яких є інститут митної служби. На жаль, вона ще не отримала тієї уваги, якої вона заслуговує в нашій країні. Адже інститут митної служби в юридичному (юридичному) сенсі робить людей та організації у зовнішньоекономічній діяльності рівними між собою та державою однаково. Ефективне функціонування Митного інституту створює передумови для вільного розвитку економіки та процвітання людини.

Звичаї нейтральні щодо національних, релігійних та соціальних особливостей різних людей. Оскільки держава об'єднує людей, які проживають на її території, включаючи осіб без громадянства, а також громадян інших держав, митна служба повинна виражати спільні та інтегровані потреби, інтереси та життєві цілі, зокрема своїм громадянам.

Інститут митних служб є засобом правового спілкування особи з конкретною державою, що встановлює певні двосторонні відносини, він служить важливою основою для розгляду будь-яких питань державного управління.

Митна служба (широко визначена) є частиною глобальної та державної інфраструктури, глобальним елементом міжнародної координації та міжрегіонального регулювання, повноправним членом міжнародних економічних інституцій.[22]

У найсуворішому розумінні митна служба є соціально-економічним та регулюючим інститутом держави, створеним для контролю транскордонного руху товарів, транспортних засобів, фізичних осіб, що забезпечує взаємодію національної економіки з економікою. глобальний, світовий ринок. .

Митна служба, як один із соціальних інститутів, відстежує проблеми необхідності модернізації митних органів, установ та організацій: аналізує інформацію про існуючі та майбутні ситуації, модифікує, якщо потрібно, ціле,

пропонує нові модернізовані цілі) та стандарти у своїй діяльності. Митна служба як складний соціальний інститут, що спеціалізується в цей період, є необхідною та достатньою для всіх країн світу.[23]

Розділ 2. Адміністративно-правовий статус Державної митної служби України

2.1. Функції та повноваження Державної митної служби України

Державна митна служба є центральним органом виконавчої влади, спеціально уповноваженим у митних справах.

Держава за допомогою митної служби забезпечує реалізацію державної політики у сфері митної діяльності засобами, що є в її розпорядженні, включаючи адміністративне та кримінальне законодавство. Суть митної служби визначається також тим, що для забезпечення реалізації її цілей і функцій створюється і підтримується апарат управління певною мірою і за певних умов: сукупність людей, покликаних професійно підвищити ефективність від митної служби. Цей пристрій має складну організаційну структуру.[24]

Серед вчених не існує єдиного підходу до класифікації митних функцій. Наявність значної кількості думок з цього питання свідчить про відсутність унікального підходу в сучасній юридичній літературі до вибору критеріїв, за якими здійснюється класифікація митних органів. З точки зору теорії державного управління та науки адміністративного права, ми вважаємо, що всі функції, що виконуються митними органами, залежно від змісту, характеру та сфери впливу, можна поділити на загальні та специфічні. Загальні функції митних органів безпосередньо відображають суть управління владою, відповідають більш загальній меті органу управління. До цих функцій належать: прогнозування, планування, організація, управління, адміністрування, регулювання, контроль, координація, облік та інформація. Специфічні функції митних органів відображають особливий зміст певних впливів через специфіку правовідносин у сфері митної діяльності.[25]

Деталізуючи функції митних органів відповідно до їх важливості, можна виділити основні та допоміжні функції. Основні функції митних органів

розкривають сутність управлінської діяльності митних органів та їх суспільну корисність, тобто функції, для яких ефективно створюється система митних органів. Основними функціями митних органів є[26]:

- застосування та контроль за дотриманням митного законодавства України;
- захист економічних інтересів України;
- забезпечити виконання зобов'язань, що випливають з міжнародних договорів України з митних питань, укладених у встановленому законодавством порядку;
- сприяти захисту інтелектуальної власності учасників зовнішньоекономічних відносин, інших юридичних та фізичних осіб;
- правове застосування тарифних та нетарифних заходів регулювання під час перевезення товарів через митний кордон України;
- здійснення митного контролю та оформлення товарів та транспортних засобів, що перетинають митний кордон України, вдосконалення форм та методів його здійснення;
- контроль дотримання правил обігу грошових цінностей через митний кордон України;
- застосування до інших уповноважених державних органів заходів, спрямованих на захист інтересів споживачів товарів та повагу учасників зовнішньоекономічних відносин до державних інтересів на зовнішньому ринку;
- створити сприятливі умови для прискорення комерційного та пасажирського руху на митному кордоні України;
- боротьба з контрабандою та порушеннями митних правил;
- розвиток міжнародного співробітництва у митній галузі;
- ведення митної статистики;
- ведення української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності;
- перевірка (встановлення автентичності) сертифікатів походження

української

продукції.

Можна зробити висновок, що всі вищезазначені функції митних органів є рівнозначними, взаємопов'язаними та взаємозалежними, оскільки в сукупності вони становлять загальну характеристику мети та спрямованості дій митних органів, спрямованих на досягнення об'єктивно визначених цілей і завдань у процесі митне регулювання відносин з громадськістю. Вони впроваджуються безперервно, взаємодіють між собою, утворюють органічну одиницю, закріплені в правових актах, об'єктивно необхідні і, отже, визначають структуру митних органів. На практиці важко провести чітку межу між функціями. Ізольоване існування кожної з функцій, що обговорюються окремо, можливо лише в процесі наукового аналізу, а не на практиці.[27]

Тому можна виділити наступні узагальнені функції митних органів:

1) Податок. Це одна з головних. Ця роль полягає у поповненні дохідної частини бюджету шляхом сплати митних та інших митних зборів, що стягуються під час митного оформлення предметів, людей та транспортних засобів. Податкова функція важлива, оскільки від її реалізації залежить діяльність митних органів. За статистичними даними, митні органи України повністю виконують цю роль, незважаючи на економічну та політичну ситуацію в Україні.

2) Економічні та регулятивні. Він передбачає вплив держави та її компетентних органів у зовнішньоекономічних відносинах економічними та неекономічними (адміністративними) засобами для регулювання останніх з метою гарантування національних інтересів та інтересів національних виробників, створення для них сприятливих умов, гарантування реалізація державної політики в економіці, виконання міжнародно-правових зобов'язань держави. Це регулювання здійснюється шляхом встановлення ставок і тарифів, ліцензій, квот, сертифікацій та інших нетарифних обмежень. Важливі складові цієї функції: розвиток інвестиційного клімату, сприяння інноваційному характеру імпорту, забезпечення зовнішньоекономічної діяльності суб'єктів ЗЕД науковою, статистичною та експертною підтримкою

з урахуванням інтересів регіонального та галузевого розвитку з країни. зовнішня торгівля, впровадження стимулів та стимулів для конкурентного та антимонопольного середовища, гарантія антидемпінгових та антисубсидійних розслідувань, запровадження механізмів до та після інспекції, ефективне використання класифікаційного та верифікаційного контролю.

3) протектор. Захисну функцію також іноді називають "правоохоронна діяльність", але як функція державної політики вона має дещо ширше значення, ніж правоохоронна діяльність держави. Головною метою цієї функції є захист держави від зовнішніх і внутрішніх загроз і включає в широкому розумінні: гарантування національної безпеки, підтримку міжнародної безпеки, громадський порядок, мораль, захист внутрішнього ринку, захист інтересів споживачів, створити умови для збереження законності порядку переміщення через митний кордон України товарів і транспортних засобів, ефективної боротьби з контрабандою та порушеннями митних правил, захисту прав інтелектуальної власності, просування антимонопольної політики, сприяння екологічній безпеці, здійснення антикорупційних заходів, медико-правова діяльність, апеляційна робота, збереження історико-культурної спадщини, допомога у боротьбі з міжнародним тероризмом, злочин тощо. Значна частина цих завдань виконується при здійсненні митними органами своїх контрольних функцій, а також при виконанні завдань по боротьбі з контрабандою та порушеннями митних правил.

4) Контроль та організація. Основне завдання цієї функції полягає у визначенні умов та порядку переміщення товарів та транспортних засобів через митний кордон та практичному здійсненні їх шляхом митного контролю та оформлення товарів та транспортних засобів, тобто. - скажімо, праворуч перевірка законності їх переміщення через митний кордон, а також видача дозволів на декларування товарів, відкриття та експлуатація митних складів, розміщення суб'єктів у пунктах пропуску праворуч здійснювати діяльність митного перевізника; погодження відкриття митних вантажних комплексів;

ефективне використання засобів класифікації та верифікації; проведення експертних досліджень, реєстрація в реєстрі інтелектуальної власності; узгодження пункту прибуття транспортних засобів; видача сертифіката відповідності інфраструктури СЕЗ, свідоцтва про реєстрацію в реєстрі суб'єктів СЕЗ; затвердження переліку документів, представлених під час митного оформлення; ідентифікація компаній-бенефіціарів режиму допомоги в митному оформленні, встановлення механізмів попереднього та післяінспекційного контролю тощо.

5) Інформація та статистика. Ця функція є важливим елементом координації розвитку митних органів. Це відносно нова особливість, яка стала важливою у розвитку інформаційних технологій, зокрема з появою Інтернету, що дозволило налагодити "мережеве" спілкування між митницею та зовнішньоекономічною діяльністю через запровадження електронного декларування та митного оформлення через ці мережі. Зараз усі передові митні технології створюються на основі та з використанням інформаційних систем, які перейшли від допоміжного механізму підтримки до основного ядра митних технологій для контролю, обробки, аналізу та зберігання митної інформації. Світові тенденції розвитку показують, що для спрощення митних та логістичних процедур постачання товарів для імпорту та експорту країни, зменшення ризику порушень безпеки для резидентів необхідно створити електронні інформаційні системи, які будуть функціонально сумісними із системами в різних країнах. підключений і керований. Європейське Співтовариство вважає, що способом досягнення цього є зменшення розриву між митними процедурами у всьому світі та називає механізм його впровадження "електронною митницею". Важливою складовою цієї функції була організація збору та зберігання інформації про результати митного контролю та оформлення, надання науково-статистичної підтримки зовнішньоекономічній діяльності, обмін попередньою інформацією з торговими партнерами про товари та транспортні засоби, обмін інформацією з іншими державними установами та державами. та участь у процедурах

митного контролю та оформлення, автоматизації (за винятком людського фактора) процесу аналізу та регулювання митного ризику тощо.[28]

б) Міжнародна політика. Він полягає у забезпеченні процесу міжнародної інтеграції, здійсненні міжнародно-правових заходів щодо розвитку міжнародного митного співробітництва та придбанні організаційної та фінансової допомоги для розвитку митниці.

Митна служба, як один із соціальних інститутів, відстежує проблеми необхідності модернізації митних органів, установ та організацій: аналізує інформацію про існуючі та майбутні ситуації, модифікує, якщо потрібно, набір, пропонує нові цілі та стандарти (модернізовані) у своїй діяльності. Митна служба як спеціалізована установа соціального комплексу в цей період необхідна і достатня для всіх країн світу.[29]

Діяльність української митної служби тісно пов'язана зі стабільністю державної політики, інструментом якої вона є. Тому розвиток митної системи України в основному визначається ініціативами уряду, який формує митну політику держави.

З метою підвищення ефективності виконання покладених на них завдань митні органи виконують свої функції як самостійно, так і у співпраці з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування, а також з компаніями, установами, організаціями та приватними особами. . Відповідно до гл. 3 Кримінального кодексу України суб'єкти, які взаємодіють з митними органами, повинні надавати допомогу та допомогу у виконанні своїх функцій.

2.2. Особливості організаційної структури Державної митної служби України

Безпосереднє управління митницею здійснює спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади - Державна митна служба України (Державна митна служба), яка була створена Указом Президента України про Митну службу України. 'Україна з 29 листопада 1996 р.

Митна служба України є невід'ємною частиною системи органів виконавчої влади України та складається з[30]:

- органів доходів та зборів;
- митних організацій;
- спеціалізованих митних органів;
- митниць;
- митних постів.

Метою української митної служби є створення сприятливих умов для розвитку зовнішньоекономічної діяльності, забезпечення суспільної безпеки та захист митних інтересів України.

Центральний орган виконавчої влади, який здійснює нагляд за реалізацією державної політики у сфері державної митниці, керує, координує та контролює діяльність митниць, митних постів, спеціалізованих установ з надходжень і зборів, митних організацій навчальних закладів. спеціалізовані та науково-дослідні інститути Митної служби України. орган видає накази, організовує та контролює їх виконання.

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері державної митниці, здійснює свої повноваження на всій митній території України. Вони підпорядковуються митниці, митним постам, спеціалізованим митним установам та митним організаціям, спеціалізованим навчальним закладам та науково-дослідному інституту

української митної служби.[31]

Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері державної митної справи, є юридичною особою, має самостійний баланс, рахунки в органах, що надають казначейські послуги за бюджетні кошти, штампи та бланки з державний герб України та його назва та акти відповідно до Конституції України, Кримінального кодексу України, інших нормативно-правових актів та на підставі положення, затвердженого Президентом України.

Створення, реорганізація та ліквідація центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері державної митної справи, відповідає Президенту України.

Керівник центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує податкову та митну політику держави, та його заступники призначаються на посаду та звільняються з посади Президентом України у порядку, встановленому Конституцією та законами України. .

Як уже було зазначено, систему органів доходів і зборів очолює центральний орган виконавчої влади, який забезпечує навчання та реалізацію державної податкової та митної політики. Це визначено у статті 545 Митного кодексу України. Але МК не містить справжньої назви цієї виконавчої влади, яка використовується у всіх нормативних актах. Донедавна Державна митна служба України була спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у галузі митної справи.[32]

Указом Президента України від 29 листопада 1996 року "Про Державну митну службу України" на базі Національного митного комітету було створено Державну митну службу України (далі - Державна митна служба) України, яка була ліквідована як центральний орган виконавчої влади. Митницю також почали здійснювати регіональні митниці, митниці, служби та спеціалізовані митні організації. Встановлено, що Державна митна служба є правонаступницею Державного митного комітету України у справі ліквідації з точки зору своїх зобов'язань, прав та обов'язків. Замість територіальних

митниць створені регіональні митниці.

Указом Президента України від 24 серпня 2000 року з питань Державної митної служби було затверджено Положення про Державну митну службу, яке передбачало, що Державна митна служба є центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статусом, що забезпечує реалізацію митної політики держави. Діяльність Державної митної служби України була спрямована та координована Кабінетом Міністрів України.

Указом Президента України "Про окремі заходи, спрямовані на оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади" від 24 грудня 2012 р. № 726/2012 створено Міністерство доходів і зборів України, реорганізовано Державну митну службу України та Державна податкова служба України.[33]

Указом Президента України від 18 березня 2013 р. №141 / 2013 затверджено Положення про Міністерство доходів і прав України.

Міністерство доходів і зборів України є правонаступником реорганізованої Державної податкової служби України та Державної митної служби України.

Міністерство доходів і прав України (Міністерство доходів України) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України

Міністерство доходів України є основним органом системи центральних органів виконавчої влади з таких питань[34]:

- забезпечення формування єдиної державної митної політики в частині адміністрування податків і зборів, митних платежів та реалізації єдиної державної митної політики;

- забезпечення навчання та застосування державної політики у сфері протидії порушенням при застосуванні митного законодавства.

Міністерство доходів України відповідно до покладених на нього завдань:

- адмініструє податки і збори, митні платежі; контролює дотримання

- МИТНОГО законодавства;
- приймає рішення, відповідно до Митного кодексу України, про виконання зобов'язання;
 - організовує ведення митної статистики та української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності;
 - організовує та контролює дотримання суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності та громадянами встановленого законодавством порядку переміщення товарів та транспортних засобів через митний кордон України;
 - контролює застосування відповідно до законодавства тарифних та нетарифних заходів регулювання під час переміщення товарів через митний кордон України, зокрема після завершення операцій митного контролю та оформлення;
 - організовує перевірку правильності визначення митної вартості товару відповідно до законодавства та загальновизнаної міжнародної практики, а також правильності визначення країни походження товару, що перетинає митний кордон України;
 - гарантує застосування митних процедур, митного контролю та митного оформлення товарів, що підлягають відповідним митним процедурам;
 - вживає заходів щодо захисту прав інтелектуальної власності під час зовнішньоекономічної діяльності, запобігання переміщенню контрафактної продукції через митний кордон України;
 - перевіряє (встановлення автентичності) сертифікати походження українських товарів та у випадках, встановлених міжнародними договорами, видає сертифікати походження; [34]
 - надає повноваження на здійснення діяльності з надання митним органам фінансових гарантій для забезпечення сплати митних зборів;
 - організовує та забезпечує ведення обліку осіб, які здійснюють операції з товарами під митним контролем;
 - надає собачу підтримку;

- організовує дослідницьку та спеціалізаційну діяльність у митній галузі;
- здійснює разом із митними органами інших держав заходи щодо вдосконалення порядку пропуску товарів та транспортних засобів на кордоні України, їх контролю та митного оформлення;
- запроваджує спрощені митні процедури відповідно до законодавства та сприяє створенню належних умов для полегшення торгівлі, полегшення транзиту, збільшення торгівлі та пасажирських перевезень через митний кордон України;
- аналізує та управляє ризиками для визначення форм та обсягу митного контролю;
- організовує контроль за доставкою товарів під митним контролем до органів доходів і зборів;
- організовує застосування та контроль процедур використання гарантій для забезпечення сплати митних платежів, взаємодіє з асоціаціями експедиторів, незалежними фінансовими посередниками, страховими компаніями та фінансовими установами;
- організовує стягнення коштів у разі невиконання зобов'язань, що впливають з фінансової гарантії щодо сплати митних платежів; проводить дізнання відповідно до Митного кодексу України;
- організовує стягнення коштів у разі невиконання зобов'язань, що виникають із фінансової гарантії сплати митних платежів;
- проводить консультації відповідно до Митного кодексу України;
- забезпечує розробку, впровадження та технічну підтримку інформаційних систем та технологій, телекомунікацій та інформаційно-телекомунікаційних систем, автоматизацію процедур, зокрема контроль цілісності та виправлення формальностей митниці, організувати створення електронних служб для комерційних суб'єктів;[34]
- організовує взаємодію та обмін інформацією з державними органами інших держав відповідно до законодавства України та міжнародних договорів

України;

- організовує видачу дозволів на відкриття та експлуатацію митних складів, складів тимчасового зберігання, магазинів безмитної торгівлі, митних вантажних комплексів, вільних митних зон комерційного або сервісного типу, видачу сертифікатів 'уповноважений економічний оператор;
- розкриває злочини та інші злочини у фіскальній, митній та бюджетній сфері, встановлює місцезнаходження платників податків, ставить під сумнів їх засновників, посадових осіб;
- обшуки людей, які приховують від слідства та суду кримінальні злочини у фіскальній, митній та бюджетній сферах;
- виявляє причини та системні умови, що сприяли вчиненню кримінальних та інших правопорушень у фіскальній, митній та бюджетній сферах, вживає заходів щодо їх усунення;
- збирає, аналізує, узагальнює інформацію про порушення законодавства у сфері податків, митниці та бюджетування, прогнозує тенденції розвитку негативних процесів у цих сферах;
- вживає заходів щодо запобігання та боротьби з контрабандою, боротьби з порушеннями митних правил на митній території України;
- організовує контроль за дотриманням правил обігу грошових цінностей через митний кордон України;
- забезпечує здійснення санітарно-епідеміологічного, ветеринарно-санітарного, фітосанітарного та екологічного контролю товарів, що проходять через митний кордон України, а також контроль за переміщенням культурних товарів у формі попереднього документального контролю в пунктах контроль через кордон з України.

Міністерство фінансів України має право виконувати покладені на нього завдання[35]:

- проводити перевірки платників податків (крім Національного банку України) та звірки відповідно до законодавства, в тому числі після процедур митного оформлення та контролю;

- здійснювати національний контроль експорту під час митного контролю та оформлення товарів;

- застосовувати у співпраці з іншими українськими правоохоронними органами спеціальні заходи, включаючи контрольовані поставки, для виявлення, запобігання та припинення контрабанди наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів та прекурсорів, а також заходів щодо переміщення товарів під контроль таємний;

- організувати взаємодію та обмін інформацією з митними, правоохоронними органами та іншими відомствами іноземних держав з питань боротьби з незаконним переміщенням наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів та прекурсорів;

- брати участь у міжнародному співробітництві у боротьбі з контрабандою та порушеннями митних правил, зокрема шляхом надання взаємної адміністративної допомоги для запобігання, виявлення та розслідування порушень національного митного законодавства на основі міжнародних угод;[35]

- контролювати дотримання законодавчих вимог під час процедури у разі порушення митних правил;

- порушувати у встановленому законом порядку питання переслідування винних у порушенні податкового, митного, бюджетного законодавства та законодавства про єдиний внесок;

Міністерство фінансів України здійснює свої повноваження безпосередньо та через територіальні органи.

До територіальних органів Міністерства фінансів України входять його територіальні органи Автономної Республіки Крим, областей, міст Києва та Севастополя, міжрегіональні територіальні органи (компетенція яких поширюється на різні адміністративно-територіальні одиниці), митниці, відомства спеціалізовані та спеціалізовані установи Міністерства фінансів України, державні райони, міста (крім міст Києва та Севастополя), міські округи, інспекції Спільні та спеціалізовані державні податкові органи.[36]

Міністерство доходів України в межах своїх повноважень на основі та відповідно до Конституції та законів України, актів та доручень Президента України, актів Кабінету Міністрів України видає розпорядження, організовує та контролює їх виконання.

Міністерство доходів України очолює міністр, якого призначає Прем'єр-міністр України, а його усуває Президент України.

Міністр має заступника прем'єр-міністра та заступника міністра - керівника апарату, призначених за поданням прем'єр-міністра України, представлених на підставі пропозицій міністра та відсторонених від посади Президентом України.

У разі необхідності для забезпечення виконання певних завдань Міністерством доходів України Міністерство доходів України вводить посаду заступника міністра, який призначається Прем'єр-міністром України за пропозиціями міністра та відхиляється Президентом України.

Митниця - це митний орган, який у межах своєї діяльності забезпечує виконання завдань, покладених на українську митну службу.[37]

Митниця є юридичною особою, вона має самостійний баланс, рахунки в органах, що надають казначейські послуги за бюджетні кошти, штамп та бланк із зображенням державного герба України та своїм найменуванням. та діє відповідно до Конституції України, ЦК України, інших нормативно-правових актів та на підставі положення, затвердженого розпорядженням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики щодо державних митниць.

Митниця підпорядковується центральному органу виконавчої влади, який забезпечує реалізацію державної політики у сфері державної митниці.

Митниця діє на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці (Автономна Республіка Крим; область; міста Київ, Севастополь). Окремі митниці можуть діяти на території двох і більше територіально-адміністративних одиниць або на всій території України.

Створення, реорганізація та ліквідація митниць здійснюються

центральним органом виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері державної митниці, у порядку, встановленому законодавством.

У населених пунктах, залізничних станціях, аеропортах, морських та річкових портах та інших об'єктах, що знаходяться в зоні митної діяльності, у разі потреби створюються їх відокремлені структурні підрозділи (митні пости).[38]

Керівник митниці призначається на посаду та звільняється з посади керівником центрального органу виконавчої влади, який здійснює нагляд за реалізацією державної політики у сфері державної митниці, у порядку, встановленому законодавством. Необхідною умовою призначення є наявність у кандидата не менше п'яти років досвіду роботи на керівних посадах у митних органах України, з яких не менше одного року в центральному органі виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики Сфера державної митниці.

Митний пост - це митний орган, який входить до митниці як самостійний структурний підрозділ і в рамках своєї діяльності забезпечує виконання завдань, покладених на українську митну службу.

Правила, що стосуються митних постів, затверджуються компетентними начальниками митниць.

Створення, реорганізація та ліквідація митних постів здійснюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики щодо державної митниці, на вимогу власника митниці, про яку йдеться.

Керівник митного поста призначається на посаду та звільняється з посади керівником центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері державної митниці. Необхідною умовою призначення є наявність у кандидата щонайменше трьох років досвіду роботи на керівних посадах у митних органах України.[39]

Напрямки діяльності митних постів визначаються регламентом цих

постів.

Для виконання окремих завдань, а також комплексу різноманітних завдань, покладених на митну службу України, вона створює відповідні спеціалізовані установи з доходів і тарифів.

Спеціалізовані податкові та податкові органи здійснюють свої функції на всій митній території України.

За необхідності в митницях та на митних постах можуть бути створені окремі підрозділи та робочі місця спеціалізованих податкових та податкових органів.

Спеціалізовані податкові та податкові органи є юридичними особами, мають самостійний баланс, рахунки в органах, що надають казначейські послуги з бюджетних коштів, штамп та форму із зображенням державного герба України та з його іменем та діяти відповідно до Конституції. актів та на підставі положень, затверджених постановами центрального органу виконавчої влади, що гарантує реалізацію державної політики у сфері державної митниці.[40]

Створення, реорганізація та ліквідація спеціалізованих фіскальних та фіскальних органів здійснюються центральним органом виконавчої влади, який здійснює нагляд за реалізацією державної політики щодо державних митниць, у встановленому порядку. згідно із законом.

Керівники спеціалізованих фіскальних та фіскальних адміністрацій призначаються на посади та звільняються з посади згідно з розпорядженням центрального органу виконавчої влади, який здійснює нагляд за виконанням державної політики у сфері державної митної справи, відповідно до умов, передбачених закон. Необхідною умовою призначення є наявність у кандидата щонайменше п'яти років досвіду роботи на керівних посадах у митних органах України.

Наприклад, спеціалізованими митними органами є Спеціалізована лабораторія експертиз та досліджень Міністерства фінансів та Департамент спеціалізованої підготовки та кінологічного забезпечення Міністерства

фінансів.[41]

Для забезпечення діяльності податкових та податкових адміністрацій можуть створюватися митні організації.

Митні організації є юридичними особами, мають самостійний баланс, рахунки в органах, що надають казначейські послуги за бюджетні кошти, штампи із зображенням державного герба України та його найменування та діяти відповідно до Конституції України, Митного кодексу, інших нормативно-правових актів та на підставі положень (статутів), які затверджуються у порядку, встановленому законом.

Керівники митних організацій призначаються на посаду та звільняються з посади керівником центрального органу виконавчої влади, який здійснює нагляд за реалізацією державної політики у сфері державної митниці, у встановленому законодавством порядку. Створення, реорганізація та ліквідація митних організацій здійснюються у встановленому законодавством порядку.[42]

З метою підготовки, перепідготовки та подальшого розвитку фахівців з державної митниці, а також проведення досліджень у галузі забезпечення митних інтересів на митній службі України, спеціалізованих навчальних закладах та інститутах пошук може бути створений. Створення, реорганізація та ліквідація спеціалізованих навчальних закладів та науково-дослідних інститутів митної служби України здійснюється у встановленому законодавством порядку. Керівники спеціалізованих навчальних закладів та науково-дослідних інститутів української митної служби призначаються на посади та звільняються з посади наказом центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері митної справи України. Держави, в порядку, встановленому законом.

Керівництво ДМСУ:

Головою національної митної служби України є Рябікін Павло Борисович.

Має вищу освіту, закінчив Київський державний університет. Т.Г.

Шевченко, спеціаліст з права, випускник міжнародного права, помічник перекладача з німецької мови.[43]

Працював службовцем на АЗС "Юрвнешсервіс" з 06.1991 по 03.2000, був членом Київської міської асоціації адвокатів Київської міської дисциплінарної та кваліфікаційної комісії, з 03.2000 по 06.2000 - юристом ТОВ " Василь Кісіль та партнери ".

У 2000-2005 рр. - народний депутат України, працював у Комітеті з питань правової політики Верховної Ради, з 2002 р. - голова підкомітету з питань економічного законодавства Комітету Верховної Ради з питань економічної політики, управління економікою, нерухомості та інвестицій. Протягом другого терміну, з 12 2012 по 11 2014, він працював у Комітеті Верховної Ради з питань транспорту та зв'язку.

З 07.2005 по 08.2006 - заступник Міністра транспорту та зв'язку України.

У періоди (з 09.2006 по 07.2009, з 06.2010 по 11.2012 та з 10.2015 по 03.2017) - заступник директора - начальник порту Центру дозвілля та здоров'я «Пуерто Верде»

Протягом 08.2009 - 06.2010 р. - Надзвичайний і Повноважний Посол України в Королівстві Данія, Міністерство закордонних справ України.

У період з 07.2014 по 09.2015 - заступник голови Київської міської адміністрації.

З 03.2017 керував роботою публічної компанії «Міжнародний аеропорт Бориспіль» на посаді генерального директора.

З 11.2020 - дотепер - керівник Державної митної служби України.

Заступник голови Національної митної служби України з питань цифрового розвитку, цифрових трансформацій та оцифрування - Євген Федорович Ентіс.

Отримав дві вищі освіти - економічну (Міжнародний фінансовий університет) та технічну (Національний технічний університет України "Київський політехнічний інститут") (НТУУ "КПІ").

З 2011 р. - керівник проекту в ПАТ «СІТРОНІКС ІНФОРМАЦІЙНА

ТЕХНОЛОГІЯ Україна». Він розпочав свою кар'єру в 2008 році як інженер у відділі мережевої інфраструктури цієї компанії. Він супроводжував низку проектів у провідних українських компаніях у банківській, промисловій, громадській та телекомунікаційній сферах. Зокрема, в МТС Україна, Національному статистичному комітеті України, Київській картонно-паперовій фабриці, Чорнобильській атомній електростанції, Ощадбанку Росії та Промінвестбанку, Winner Automotive, ЦБК та Національному агентстві земельних камер України .

У 2015 році був призначений керівником відділу впровадження послуг у ТОВ «Кюубі Технолоджи», де працював до 2016 року.

З 2016 по 2019 рік працював у ДТ «PROZORRO» на посаді менеджера ІТ-відділу.

З 2019 року він брав участь зокрема в реформі державної митної служби як радник президента з питань ІТ. Загальний ІТ-досвід: 12+ років.

У вересні 2020 року був призначений заступником голови Державної митної служби України з питань цифрового розвитку, цифрових перетворень та оцифрування.

Владислав Володимирович Суворов - заступник директора Державної митної служби України.

Отримав два аспірантури, економіку (Українська митна академія) та правознавство (Національний університет "Одеська юридична академія"). Він має ступінь доктора економічних наук за спеціальністю «Економіка та управління національним господарством».

З 2006 року працює в митних органах.

Викладав у митному відділі Центру підвищення кваліфікації та перепідготовки Держмитслужби. Він обіймав різні посади в центральному апараті Національної митної служби, починаючи від головного інспектора Департаменту міжнародних відносин і закінчуючи заступником начальника Департаменту митних платежів.[44]

У 2011-2013 роках він представляв Національну митну службу на засіданнях Технічного комітету з питань митної оцінки Світової митної організації.

У 2013-2014 роках обіймав посаду начальника митного департаменту Міністерства фінансів та прав.

На початку 2015 року. У 2016 році працював у Дніпропетровській, Одеській та Чернігівській митниці ДФС, обіймав посаду заступника директора департаменту митної адміністрації - начальника управління митної оцінки Державної податкової служби України.

У 2016-2020 роках очолював митний департамент державної компанії "Укрспецекспорт".

3 червня 2020 року він був призначений заступником керівника Національної митної служби України.

Правовий статус Державної митної служби закріплений в її нормативно-правових актах, затверджених Указом Президента України від 24 серпня 2000 р. Державна митна служба, яка безпосередньо здійснює управління митницею в Україні, захищає економічні інтереси України, сприяє зовнішньоекономічним зв'язкам, гарантує дотримання митного законодавства. щодо запобігання контрабанді та порушення митних правил, спільно з іншими уповноваженими органами виконавчої влади здійснюють українську класифікацію товарів зовнішньоекономічної діяльності, здійснюють перевірку (встановлення автентичності) сертифікатів походження українських товарів, співпрацює відповідно до міжнародних договорів та законодавства України з митними та іншими відомствами, міжнародними організаціями в митній галузі, керує діяльністю митної служби, створює, реорганізовує та ліквідує Регіональну митницю у встановленому порядку, митниця, спеціалізовані митні служби та організації, навчальні заклади та установи та реалізує державну кадрову політику в межах своєї компетенції.[45]

Регіональні митниці є невід'ємною частиною митної системи.

Регіональна митниця - це митний орган, який здійснює управління митними справами на закріпленій за нею території в межах своєї компетенції та гарантує повний контроль за дотриманням українського митного законодавства, управління та координацію підпорядкованої митниці, та спеціалізовані митні установи та організації.

Регіональна митниця є юридичною особою та діє відповідно до законів та нормативних актів України, затверджених наказом центрального органу виконавчої влади, спеціально уповноваженого в галузі митної справи.

Створення, реорганізація та ліквідація регіональних митниць здійснюються центральним органом виконавчої влади, спеціально уповноваженим на митні справи.[46]

Керівник регіональної митниці призначається на посаду та звільняється з посади керівником центрального органу виконавчої влади, спеціально уповноваженим у митних справах.

Наступною частиною митної системи є митниця. Митниця - це митний орган, який безпосередньо контролює застосування митного законодавства України, збір податків і зборів та виконання інших завдань, покладених на українську митну службу.

Митниця є юридичною особою та діє відповідно до законів та приписів України, затверджених наказом спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади у галузі митної справи.

Митниця підпорядковується Регіональній митниці та центральному органу виконавчої влади, спеціально уповноваженому у митних справах, або безпосередньо центральному органу виконавчої влади, спеціально уповноваженому у митних справах.

Створення, реорганізація та ліквідація митниць здійснюється центральним органом виконавчої влади, спеціально уповноваженим на митні справи. Митниця діє на території, визначеній центральним органом виконавчої влади, спеціально уповноваженим у митних справах.

У складі митниці в пунктах пропуску через митний кордон України та

на інших об'єктах чи територіях із значним обсягом зовнішньоекономічних операцій можуть створюватися митні пости на правах структурного підрозділу митниці.

Керівник митної служби призначається на посаду та звільняється з посади керівником центрального органу виконавчої влади, спеціально уповноваженим у митних справах.

Митні пункти можуть бути створені для забезпечення виконання митними та регіональними митниками завдань, визначених Митним кодексом та іншими законами України. Митний пост є структурним підрозділом регіональної митниці, який безпосередньо здійснює митний контроль та оформлення товарів та транспортних засобів, що перетинають митний кордон України.[47]

Митні пункти створюються відповідно до вимог населених пунктів, вокзалів, аеропортів, морських та річкових портів та інших об'єктів в межах регіональної митної зони.

Типове регулювання митних постів затверджується наказом центрального органу виконавчої влади, спеціально уповноваженого на митні справи.

Створення, реорганізація та ліквідація митних постів здійснюється центральним органом виконавчої влади, спеціально уповноваженим з питань митної справи на запит компетентної регіональної митниці. Керівник митного поста призначається на посаду та звільняється з посади керівником центрального органу виконавчої влади, спеціально уповноваженим на митні справи.

У межах бюджету кошти, передбачені на утримання української митної служби, виключно для забезпечення виконання завдань, покладених на митні органи, можуть створювати спеціалізовані установи та оперативні освітні організації, транспорт, аналіз інформації, собак.

Створення, реорганізація та ліквідація спеціалізованих митних установ та організацій здійснюється Державною митною службою. Зокрема,

українська митна служба створює Центральну митну лабораторію, яка є спеціалізованою митною установою, та митні лабораторії, які є структурними підрозділами регіональної митниці. Регламент лабораторії затверджується Державною митною службою.

Центральна митна лабораторія, митні лабораторії мають право здійснювати експертну діяльність у сферах, за якими відповідає митна служба.

Центральна митна лабораторія також надає наукові та методичні консультації митним лабораторіям.

Спеціальний підрозділ митних органів, який бореться з порушеннями митних правил, охороняє територію, будівлі, споруди та приміщення митних органів, охороняє та супроводжує товари та транспортні засоби, гарантує охорону територій митний контроль. , є митною охороною.[48]

Керівництво митною охороною несе відповідальність керівника центрального органу виконавчої влади, спеціально уповноваженого на митну сферу, та регіональної митниці та митниці, відповідно, керівників цих митних органів.

Узагальнюючи характеристики митної служби як соціального інституту держави, можна виділити наступні основні характеристики.

Це елемент інституційної системи держави та світового митного співтовариства, основною метою якого є захист та захист потреб та інтересів громадян держави. Залежно від конкретних характеристик своїх функцій, цілей, ролей та соціального статусу митна служба є підсистемою державної соціальної системи.

Об'єктом впливу є певна сукупність специфічних соціальних процесів і відносин. Властивості об'єкта визначають особливості системи митної служби, її завдання, форми та методи діяльності.

Наявність системи соціально значущих цілей існування, функціонування та розвитку митної служби, її організаційної структури, а також необхідних ресурсів для її ефективної діяльності.[49]

Існування системи комунікаційних зв'язків між елементами системи

митної служби та із зовнішнім середовищем

Централізація управління системою митних служб. Усіми підрозділами митної служби керують команди з центру. Система чітко розмежовує підсистеми управління та управління на кожному рівні управління, взаємозв'язок яких визначається механізмами та засобами організації, регулювання та контролю.[50]

Ієрархічність організаційної структури митної служби визначається департаменталізацією, відносинами керівництва й підпорядкування, системою соціальних позицій, ролей соціальних груп та індивідів. Наявні чіткі статусно-рольові структури органів, установ, підрозділів, персоналу, а також механізми, що забезпечують організованість, керованість і ефективність спільної діяльності. [100]

2.3.Форми діяльності та взаємодії Державної митної служби України

Діяльність митних органів України як органів виконавчої влади завдяки множинності та різноманітності мети, для якої він призначений здійснено.

Мета діяльності розкриває її головні сутнісні та якісні характеристики з точки зору її кінцевого результату.[51]

Бажання гарного результату визначає мету діяльності ДМСУ.

Головна мета діяльності митних органів, як і будь-яких органів виконавчої влади – це найбільш повне та адекватне задоволення всіх суспільно значущих потреб громадськості так званого «публічного» характеру через усебічне забезпечення пріоритету прав та законних інтересів людини, у нашому випадку в сфері митно-правового регулювання суспільних відносин.[101]

Формування митної політики та її реалізація покладено на митні органи.

Ці конкретні цілі включають[52]:

- точне і суворе дотримання вимог митного законодавства;
- гарантувати реалізацію законних прав та інтересів громадян та суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності, пов'язані з переміщенням товарів через митний кордон,
- раціональна та ефективна робота об'єктів, що знаходяться під ними управлінський вплив;
- створити оптимальні умови для власної організації та

операція та ін.

Митні органи, спеціалізовані митні установи та організації та їх посадові особи під час виконання своїх функцій взаємодіють з іншими органами державної влади, органами місцевого самоврядування, а також з компаніями та громадянами у порядку, встановленому законодавством.

У відносинах з митними органами інтереси компаній та громадян

можуть представляти митні агенти та інші особи на підставі відповідної угоди з компанією або довіреності (довіреності), виданої громадянином.[53]

У разі виявлення митними службовцями ознак злочину під час митних процедур керівник митного органу або особа, яка його замінює, повідомляє про це зацікавленим українським правоохоронним органам або охороні державного кордону.

Національні органи охорони кордонів України та правоохоронні органи повідомляють митні органи про будь-яке порушення митних правил або контрабанду.

Товари, які перетинають митний кордон України, крім митного контролю, можуть підлягати санітарно-епідеміологічному, ветеринарному, фітосанітарному, радіологічному, екологічному контролю та контролю за переміщенням культурних товарів. Митні органи взаємодіють із державними органами, які здійснюють такі види контролю, у порядку, передбаченому законодавством України.

Митне оформлення товарів, які перетинають митний кордон України, здійснюється лише після застосування видів контролю, передбачених законодавством України.

Митні органи взаємодіють з органами виконавчої влади в рамках повноважень, встановлених Митним кодексом та законами України.

Спеціально уповноважений центральний орган виконавчої влади у галузі митної справи (ДМСУ) подає до Міністерства фінансів України звіт про надходження коштів з податків і тарифів до державного бюджету України, у тому числі стягнення покладається на митні органи.

Митні органи інформують Національний банк України та компетентні фінансові органи України про їх перерахування коштів до Державного бюджету України.[54]

Розподіл повноважень та функціональних обов'язків між митницею та іншими органами виконавчої влади України щодо справляння податків, зборів та інших обов'язкових платежів встановлюється Конституцією України,

Митним кодексом та іншими законами України.

Місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування сприяють діяльності митних органів, установ та спеціалізованих митних організацій та взаємодіють з ними в рамках повноважень, встановлених законом.

Слід також зазначити, що Україна бере участь у міжнародному співробітництві з питань митної справи.

У митній галузі Україна дотримується міжнародно визнаних систем класифікації та кодування товарів, митних процедур, митної статистики, інших загальновизнаних норм і стандартів у світових митних відносинах, а також забезпечує виконання міжнародних митних угод України, укладених відповідно до закону.

Міжнародна діяльність спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади у галузі митної справи спрямовується та координується Президентом України та Кабінетом Міністрів України.

Переговори та консультативна робота, пов'язана з підготовкою міждержавних, міжурядових та міжвідомчих угод про митну справу, може проводитись спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у галузі митної справи за дорученням Президента України, Кабінету Міністрів. з України.[55]

Центральний орган виконавчої влади, спеціально уповноважений у галузі митної справи (Державна митна служба), представляє Україну перед Світовою митною організацією та іншими міжнародними митними організаціями.

Міжнародне співробітництво в галузі митної справи здійснюється спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у галузі митної справи за погодженням з Міністерством закордонних справ України.

Відповідно до міжнародних угод, укладених у встановленому законом порядку, митні органи України, а також митні органи сусідніх держав можуть:

1. Створення спільних пунктів пропуску на митному кордоні України;

2. Здійснювати спільний контроль у пунктах пропуску на митному кордоні України;

3. Погоджене застосування процедур митного контролю, митного оформлення та взаємного визнання документів, що використовуються митними органами для митних процедур;

4. Впровадити загальні заходи щодо запобігання, виявлення та припинення контрабанди та порушень митних правил;

5. Застосовувати інші спеціальні або постійні спільні заходи з питань, які відповідно до Митного кодексу та інших законодавчих актів України належать до компетенції митних органів.

Взаємодія митних органів України з митними та іншими уповноваженими органами іноземних держав, а також з міжнародними організаціями з питань, що стосуються процедур контрабанди та порушення митних правил, здійснюється митними органами 'Україна в порядку, передбаченому договорами українського правопорядку.[56]

З метою вирішення нагальних проблем, пов'язаних з проїздом товарів і транспортних засобів, виявленням та затриманням контрабанди та порушенням митних правил, гарантуванням правопорядку в пунктах пропуску через митний кордон України, керівник регіональної митниці, керівник митниці та їх заступники мають право проводити робочі зустрічі з посадовими особами митниці. Сусідня іноземна держава.

Про час, умови та мету таких зустрічей керівник митного органу або його заступник повідомляє керівника компетентного органу з питань охорони державного кордону України.

Порядок проведення таких засідань визначається положеннями, затвердженими Кабінетом Міністрів України, якщо інше не передбачено міжнародною угодою України, укладеною у встановленому законом порядку.

Отже, митні органи України є невід'ємною частиною системи органів виконавчої влади центральної держави та виконують функції у митній галузі відповідно до Конституції України, законодавства про зовнішньоекономічну

діяльність, митного законодавства та інших нормативних актів.

Основними завданнями митної служби є[57]:

- гарантувати застосування державної політики у митній галузі;
- захист економічних інтересів України; контролювати дотримання українського митного законодавства;
- використання засобів тарифного та нетарифного регулювання при перетині митного кордону України товарів та інших предметів;
- вдосконалити митний контроль, оформлення товарів та інших предметів, що перетинають митний кордон України;
- здійснення з Національним банком України комплексного контролю за валютними операціями; здійснення разом з іншими уповноваженими центральними органами виконавчої влади заходів, спрямованих на захист інтересів споживачів товарів та повагу учасниками зовнішньоекономічних відносин інтересів держави на зовнішньому ринку;
- боротьба з контрабандою та порушеннями митних правил; розвиток міжнародного співробітництва у митній галузі.

Отже, під формою діяльності митних органів можна мати на увазі об'єктивно відображену, відмінну за своїм набором структурних елементів і стадій діяльність митних органів щодо раціонального та ефективного виконання -*покладених на них завдань і функцій.

Розділ 3. Шляхи удосконалення адміністративно-правових засад діяльності Державної митної служби України

3.1. Зарубіжний досвід організації діяльності центрального органу виконавчої влади з питань митної політики

В умовах глобалізації світової економіки та зростаючої взаємозалежності країн, значення митної складової їх економічної політики значно зросло.

Ефективна митна політика та добре організовані митні служби сприяють використанню переваг глобалізації (стимулювати зовнішнє зростання торгівлі країни, вдосконалення структури її товарообігу та підвищення конкурентоспроможність експортної продукції). "Митна адміністрація - справедливо зазначає польський економіст Г. Мойсей - це важливий елемент інституційного середовище бізнесу, що функціонує в умовах ринкової економіки і торгівлі". У той же час успішне функціонування митниць мінімізують деякі негативні наслідки глобалізації, включаючи розширення сфери застосування всіх видів шахрайства та криміналізації світових товарних та фінансових ринках.[58]

Один з ефективних засобів державного управління в різних сферах громадського життя - це створення міждержавних організацій, в тому числі митних союзів. Найефективніший митний союз останнім часом – Митний Союз Європейського Союзу (ЄС). Утворення Митного союзу ЄС було завершено в 1968 році, але у країнах-членах зберігалися відмінності в митних правилах та процедурах, через які проходження товарів в межах ЄС були марною тратою часу і невиправданими витратами. Одні лише прості транспортних засобів у пунктах митного контролю обходились в один мільярд євро та, загалом, витрати, пов'язані із впровадженням за формальностями, заданими Європейської Комісії, становили від 5 до 10% вартості внутрішньо-регіональної торгівлі. Експерти кажуть, що потрібно більше 20 років для

усунення адміністративних бар'єрів на кордонах між країнами - Членами ЄС.[59]

Ситуація докорінно змінилася лише із створенням в 1992 р на основі Єдиного європейського акту (1986), єдиного внутрішнього ринку, який передбачає повне вільне переміщення в межах ЄС товарів, послуг, капіталу та людей («Європа без внутрішніх кордонів»). З утворенням такого ринку центральний тягар митного контролю перекладено на зовнішні кордони ЄС та торгівля між державами-членами більше не розглядалася як зовнішня торгівля. Але відмінності в національних митних правилах та процедурі перетину зовнішніх кордонів з товарами третіх країн все ж залишалися.

Розбіжності в законодавстві та відсутність спільної митної політики держав-членів перешкоджають поглибленню економічної інтеграції в ЄС та Західній Європі в цілому (утворений в 1992 р. Європейський економічний простір з участю країн ЄС та Європейської Асоціації Вільної Торгівлі (ЄАВТ) що базувався на нормах і правилах ЄС, особливо в митній сфері), а також ослабляли позиції цього союзу в умовах глобалізації світової економіки та загрози зростання міжнародного тероризму.

Митний союз ЄС має значний вплив на діяльність національних митних органів. Митне законодавство ЄС виконується митними органами держав-членів. Відповідно до Ст. 4 Митного кодексу ЄС (МК ЄС), митні органи - державні органи, функції яких включають зокрема застосування митного законодавства.

Створення митного союзу та передача відповідальності у митно-тарифних питаннях до установ ЄС відображається на діяльності митних органів країн-учасниць цієї асоціації, але їх функції не зменшились, а відповідальність після усунення кордонів всередині ЄС навпаки особливо збільшилася. Кожен митний вхід, який знаходиться на зовнішніх межах ЄС очищає товари та відпускає їх після виконання всі необхідні платежів та процедур у "вільний обіг" не тільки на внутрішній ринок своєї країни, але й на всій митній території ЄС, що еквівалентно товарам країн-членів. Процес

глобалізації призводить до розширення сфери діяльності національних митниць, посиленням їх ролі у боротьбі з контрабандою, контрафактною торгівлею товарів, незаконного ввезення наркотиків, зброї та робочої сили, а також "Відмивання грошей".[60]

Під митним контролем (стаття 4 Митного кодексу ЄС) ми маємо на увазі перевірку товарів, підтвердження дійсності та достовірності документів, перевірка рахунків підприємств та інших записів, перевірка багажу та інших товарів, що переміщуються людьми, проведення офіційних розслідувань та інших дій з метою забезпечити дотримання митного законодавства та інших нормативних актів, які застосовуються до товарів. Крім того, ст. 13 Кодексу встановлено, що митні органи мають право здійснювати всі форми контролю, які вони вважають потрібними для гарантії правильного застосування митного законодавства.

Обсяг прав митних органів, порядок і підстави конкретних дій під час митного контролю визначаються Митний кодекс і Регламентом Комісії щодо його застосування.

До основних митних платежів Європейського Союзу, крім митного збору на промислові та сільськогосподарські продукції належать: податок на додану вартість з імпорту (ПДВ) та акцизних зборів на деякі імпортовані товари (нафтопродукти, тютюнові вироби, алкогольні напої). Податки надходять до бюджетів країн-членів, а потім частково перераховуються до єдиного бюджету [1, с. 381].

Так, товари можуть бути затримані на митниці, якщо є підозра у небезпеці, а також за відсутності доданої документації та інформація про маркування щодо природи продукту та інструкції з поводження. Митники інформують компетентні національні органи, які організують контроль якості ввезених товарів та у разі підтвердження лінії загрози для споживачів вирішують заборонити оформлення товарів у вільне пересування в ЄС. При імпорті продовольчої та сільськогосподарської продукції до ЄС постачальники товарів повинні пред'явити видані митні сертифікати отримані

в органах санітарного, ветеринарного та фітосанітарного контролю.[60]

Забезпечення дотримання експортерами норм ЄС, що обмежують експорт певних продуктів (наприклад, технології подвійного використання, які можуть бути використаним у виробництві зброї масового знищення, яка набуває особливого значення через збільшення випадків міжнародного тероризму).

Боротьба з усіма видами шахрайства, особливо з імпортом підроблених або контрабандних товарів (вартість підроблених товарів, конфіскованих постійно зростає: з 2008 по 2011 рр. зросла з 25 до 100 млн. євро на рік) [2]. У 2012 році нова правила боротьби з контрафактною продукцією, що дозволяють вживати більш рішучих дій митників щодо товарів сумнівного походження. Інформація, яка подана митницею про фактичний експорт сільськогосподарської продукції, субсидованих бюджетом ЄС, перешкоджають деяким нечесним європейським підприємцям використовувати фонди ЄС для інших цілей. В останні роки багато уваги приділяється боротьбі зі спробами відмивання грошей, кримінального капіталу (зменшено перевезення великих сум через кордон готівкою або чеками до оплати).

Складання статистичних даних про торгові потоки. Відомості щодо зовнішньої торгівлі країн ЄС, як повідомляє Євростат, базується на митних звітах.[61]

Структура національних митних служб визначена потребами кожної держави і значно відрізняється за країнами. Давайте проілюструємо це прикладом організації німецької та фінської митних служб [3].

Основні рішення в митних справах Німеччини, як і в будь-якій сфері державного управління, визначаються найвищими державними органами – парламентом та урядом (як органами загальної компетенції). Парламент затверджує митний тариф, гарантує митну та комерційну єдність національної території, роботу з митного захисту (стаття 73, пункт 5 Конституції Німеччини). Так і Головна німецька митна служба та Головне фінське митне

управління підпорядковані Міністерствам фінансів цих країн.

У Німеччині управління митними службами виконують на чотирьох рівнях. Федеральне міністерство фінансів займається головним керівництвом діяльністю митних органів, до складу якого входить Митно-криміналістське відомство (проводить розслідування порушень митного законодавства ЄС) та Управління федеральною монополією на продукти винокуріння (контролює виробництво цієї продукції в країні та справляє спеціальні податки акцизи на імпорт алкогольних напоїв).

Німецька митна служба з Управління федеральною монополією на продукти винокуріння контролює виробництво виноробної продукції в Німеччині та збирає акцизи на алкогольні напої, що є імпортними. Митні пости, а також відділи прикордонної служби та поліції контролюють охорону національного та митного кордонів Німеччини та ЄС, включаючи контроль та моніторинг руху транспортів та пересування фізичних осіб. Таким чином, функції німецьких митних органів поєднують роботу податкової міліції, автоінспекції та прикордонних військ.[62]

У Німеччині у складі Управління митного збору, акцизів та монополії діють у трьох підрозділах:

1. Організація та управління митницями;
2. Митної політики;
3. Податки на споживання та монополії.

У кожній одиниці функціонують кілька так званих референтур. У першому працюють референтури організації та управління митною службою; навчання та сертифікації; постачання та транспорт; касові операції та бухгалтерський облік; прикордонна митна служба; служба митного розслідування, тощо. У другому підрозділі три референти займаються питаннями митного тарифу, покладеного на кожну секцію ТН ЗЕД, інші - митними питаннями законодавства, митної процедури переробки та транзиту товарів, митна вартість, торговельно-митна політика Всесвітньої торгової організації. Референти третього підрозділу розглядають питання справляння

податків на нафтопродукти, монополії у виробництві сірників та алкоголю, митні збори та податки на споживання тютюну та інших продуктів, що підпадають під акцизний збір.

Основні фінансові відділи (на даний момент їх 21) розподіляють митні збори та податки, включаючи акцизи, ПДВ та податки користувачів автобанів, по бюджетах (земельний, федеральний та єдиний бюджет ЄС) та скласти статистичні дані про зовнішню торгівлю країни.[63]

Основні митні служби (загалом 99) присвячені митному контролю та реєстрація товарів та транспортних засобів. Вони контролюють: митні пости (доступні у всіх аеропортах, портах та пунктах пропуску; роблять попередній огляд та реєстрацію товарів та транспортних засобів); оперативно-розшукові митниці (займаються питаннями правоохоронного значення: заводять справи і передати їх до Митно-криміналістського відомства; уповноважені приймати рішення самостійно; вони включають мобільні контрольні групи, які здійснювати вибіркового контроль вантажних автомобілів, складів, огляд фізичні особи тощо); митні комісаріати (у їх повноваження входять: державний і митний нагляд кордону Німеччини та ЄС; з тими ж повноваженнями, що і працівники поліції, включаючи управління дорожнім рухом та нагляд).

У Німеччині головні митні органи безпосередньо організують митну реєстрацію та контроль товарів та транспортних засобів, зокрема, беручи до уваги підпорядковані митні пости, відділення міліції, оперативно-розшукові митниці.[64]

Функції митних постів - це перевірка та попередня реєстрація товарів та транспортних засобів. Митні пости розміщені в усіх аеропортах, морських портах, на головних дорогах. Митні комісаріати та загони прикордонної служби та поліції контролюють стан та митниці кордонів Німеччини та ЄС, включаючи контроль та нагляд за дорожнім рухом та пересуванням людей, оперативно-розшукові митниці виконують правоохоронні функції німецької митної служби.

Оперативно-розшукові митниці виконують правоохоронні функції Німецької митної служби: подання справ про порушення митних правил (ПМП), забезпечити їх передачу до прокуратури за наявності доказів злочину; всередині справи, які не потребують спеціального розслідування, допускаються приймати рішення щодо справ про постійне проживання. В контексті операцій та розслідувань митниця має "мобільні контрольні групи", які проводять вибіркові перевірки вантажних автомобілів, складів, особистий огляд тощо.

Організація місцевої митної служби в основному залежить від інтенсивності торгівлі і, отже, потреба в митних правилах. Територія держави, як правило, поділена на кілька районів, в яких функціонують місцеві (регіональні) митні органи.

Фінська митна служба організована інакше. Приєднання Фінляндії до ЄС на початку 1995 року полегшило рух підрозділу зовнішньоторговельних операцій, зростання і збільшення товарообігу митні платежі до бюджету країни та ЄС. Активні фінські митники використовувати нові технології в документації та контролі. Сьогодні, на думку російських експертів, фінська митниця є однією з таких сучасних та висококваліфікованих служб державного управління [2].

Митна дирекція Фінляндії здійснюється, як і в Німеччині, Міністерством фінансів, яке має генерального директора митної служби. Основна його функція - розробка економічної політики Уряду та посилений контроль за його виконанням. Міністерство робить щорічні державні проекти щодо використання фінансових ресурсів, управління бюджетом та фінансами країни в цілому.[65]

За ці дії відповідає Національний митний департамент Фінляндії Центрального митного управління Фінляндії. Основними його завданнями є забезпечити однаковість митної діяльності та безперервність діловодства у повній відповідності до національного законодавства. Національний митний департамент також планує процес розвитку та вдосконалення митної

діяльності національної служби, митних агенств консультантів та інших організацій.

Керувати митними службами на місцях у Фінляндії можливо за рахунок розділення її на сім митних регіонів, в яких є регіональна митниця, якій підпорядковуються один або кілька митних постів. Регіональні Митниці підпорядковуються національній митній службі, але не має права приймати управлінські рішення на основі своїх навичок у регіоні. Регіональний директор митниці несе персональну відповідальність за діяльність підпорядкованих служб. підлеглі служби. Структура організації служб митного регіону залежить від специфіки товарообігу, в основному через географічне розташування регіону. І все-таки по всій країні унікальна система митних процедур, стягнення митних зборів, встановлених Національним митним актом.[66]

Структура фінських митних органів включає[67]:

- 1) Центральне адміністративне об'єднання митних служб (як міністерство),
- 2) Регіональна митна адміністрація;
- 3) Митна лабораторія – науковий та експертний підрозділ, який обслуговує всю країну.

Регіональні митниці підпорядковуються Центральній митній адміністрації, але мають право приймати незалежні рішення відповідно до їх повноваження в регіоні. Організаційна структура митного регіону залежить його завдань і місцезнаходження.

Протягом останніх десятиліть митна адміністрація ЄС була такою, якою була підкреслено вище, в процесі реформ під впливом нових тенденцій, обумовлених розвитком регіональної інтеграції та глобалізації світової економіки.

Однією з головних цілей державного управління в Митному союзі ЄС, впровадження якого розпочалося у 1980-х роках, це спрощення процедур митного оформлення. Використання спрощених процедур дозволяє вам

надавати товари, доступні імпортеру набагато швидше, ніж коли вони використовуються стандартні процедури. Це звільняє значні кошти, в іншому випадку використовується для оплати складських та транспортних послуг товарів та їх перевантаження в місцях огляду, пришвидшує отримання бюджет ЄС сума стягнених митних зборів.

Важливим фактором, який сприяє спрощенню митних процедур, є використання уніфікованих митних документів, найважливішим з яких є Єдиний адміністративний документ (ЄАД), запропонований у 1987 році Міжнародна конвенція про спрощення формальностей у торгівлі товарами. В Європейському Співтоваристві ЕАД було введено в 1988 році (одночасно було введено ЕАД Країнами ЄАВТ, а згодом і країнами Центральної та Східної Європи, які з 1 травня 2004 стали членами ЄС)

Процедура декларування товарів значно спрощена. В деяких випадках Митні органи ЄС дозволяють використовувати попередні спрощенні декларації або спрощеної процедури декларування без надання інформація про товар або додаткових документів, заміну декларації іншою комерційний чи розпорядчий документ тощо. Обов'язкова умова використання цих спрощених форм - вказівка на всю інформацію, необхідну для ідентифікація товарів.[68]

В останні роки спрощення митних процедур було надзвичайно важливим завдяки впровадженню нових інформаційних технологій. На це націлені програм ЄС: Sikiot 2000 та Sikiot 2007. Європейський Союз та його члени країни виділили більше 100 млн. євро на період 2007-2011 рр. для забезпечення цього переважно електронного формату [2].

Отже, використання процедури декларування прискорює використання електронних каналів зв'язку (це не виключає необхідності презентації заяви та додатки традиційним способом нижче). Електронне декларування активно впроваджується, наприклад, у фінську митну практику, особливо у відносинах з Росією. Компанії, які довели свою цінність добросовісні платники можуть заздалегідь надіслати електронний лист кожному необхідні дані, вкажіть дату

та час, коли товар буде проходити через митний пункт контроль, і до прибуття всі документи будуть видані та засвідчені.

Формується новий комп'ютеризований транзит Система ЄС (MCT8). Його використання, крім спрощення митного контролю на зовнішніх кордонах ЄС, сприятиме співробітництву між митними адміністраціями, зокрема у боротьбі з контрабандою та інших незаконних операцій. Однак вартість системи оцінюється у 43 мільйони євро. Витрати на його реалізацію, безсумнівно, будуть вартими, враховуючи масштаби транзиту контрабанди через ЄС [69].

Розглядаючи деякі негативні наслідки глобалізації економіки та загрози тероризму, Рада ЄС у червні 2003 р. прийняла "Висновок про роль митниці в інтегрованому управлінні зовнішніми кордонами", яка виявляє потребу більшої уваги приділянню питанням безпеки в повсякденній роботі митних служб. Рада закликала до посилення митний контроль на зовнішніх кордонах ЄС, правила якого залишаються важливими вони різняться залежно від країн-членів. Пропонується розширити обмін інформації та співпраці між митною та економічною адміністраціями і економічними оператори (навіть із сусідніми країнами); гарантувати однаковий рівень захисту у всіх точках входу та виходу; аналізувати можливі ризики, визначити найбільш ефективні інструменти захисту зовнішніх кордонів ЄС та вирішити проблеми з фінансуванням (у тому числі з бюджетом ЄС).

Також заслуговує на увагу пропозиція Європейської комісії (затверджена Європейський Парламент) про встановлення безперервного контролю руху готівки через зовнішні кордони ЄС (на суму, що дорівнює або перевищує 15 тис. євро) через обов'язкове пред'явлення на запит митних органів. Останні можуть вимагати пояснень від своїх власників щодо походження знайденого та з обґрунтованою підозрою у "відмиванні грошей", удатися до тимчасової конфіскації на підставі адміністративного рішення. Виходячи з факту, що основні економічні злочини все частіше включають порушення митного та податкового законодавства, Німеччина, Бельгія та

Франція виступили з ініціативою щодо створення бази даних про митні правопорушення на допомогу компетентним митним органам держав-членів для їх розслідування.[70]

Підсумовуючи, ми можемо описати європейську митну службу як добре організований державний механізм, заснований на уніфікованих процедурах та документах, сучасних інформаційних технологіях, взаємній довірі митних та економічних операторів, а також відповідальність обох сторін за виконанням встановлених правил. Глибока інтеграція у багатьох сферах економіки Європейського Союзу призвела до створення найдосконалішої митної системи з діючих у розвинених країнах. Прагнення органів ЄС продовжувати реформування цієї системи, щоб пристосувати її до мінливих умов, в сучасному глобалізованому світі. Потреба вважається цілком слушною адаптація національної митної служби України до митних правил ЄС.[71]

Аналізуючи боротьбу з незаконним імпортом товарів до України, слід зазначити, що, незважаючи на постійне вдосконалення у цій галузі, залишається низка невирішених питань. Перш за все, головна проблема полягає в тому, що митні органи не можуть брати участь в оперативно-розшукових заходах. Ця проблема існує більше п'ятнадцяти років, і з 1993 року вона неодноразово піднімалася ДФС, народними депутатами та вищими органами державної влади. Відсутність законодавчо встановлених повноважень щодо здійснення оперативних досліджень(а саме, оперативно-розшукових дій) заважає митним органам здійснювати оперативні дії та обмінюватися інформацією з іншими організаціями, які борються з організованою злочинністю. Крім того, відсутність права митних органів застосовувати ОРД сприяє неефективній співпраці та неможливості обміну інформацією з митними органами іноземних країн.[102]

З усіх країн ЄС лише митні органи України не мають відповідного правоохоронного статусу та повноважень. Є багато аргументів на користь розширення цих повноважень, серед яких[72]:

1. Функції протидії контрабанді покладені на п'ять міністерств та

відомств, включаючи Службу безпеки України, Міністерство внутрішніх справ, Державну прикордонну службу, Податкову міліцію та Державну службу податки. І з усіх цих органів лише ДФС не має необхідних повноважень щодо впровадження ADR. Незважаючи на те, що митні органи відповідають за боротьбу з контрабандою відповідно до закону. Логічно зробити висновок, що можна ефективно протидіяти, якщо митні органи мають усі повноваження, включаючи право проводити APC.

2. Звичайно, митні органи, які зафіксували злочин, більше зацікавлені в його розслідуванні та передачі справи до судів. Розслідування справ, порушених безпосередньо митними органами, виключить втрату ефективності розслідування справи та поганий збір доказів. Іншими словами, на додаток до отримання права застосовувати APC, митним органам має бути дозволено провести попереднє розслідування.[73]

3. Першою перешкодою для контрабандиста є митні органи, вони мають право здійснювати митний контроль та оформлення товарів та транспортних засобів. Саме на цих етапах боротьба з контрабандою є найбільш ефективною, про що свідчить кількість кримінальних справ.

4. Митна служба має широкий спектр інформації про зовнішньоекономічну діяльність, яка накопичена в базі даних ДФС.[102]

В даний час існує система обміну інформацією між поліцейськими органами, але для ефективної обробки та аналізу інформації потрібен фахівець, здатний її надати. Зрештою, митне право є складною та особливою галуззю права, і навіть при якісній обробці інформації, що надається митними органами, часом важко дійти логічного висновку за відсутності компетентного органу. Окрім баз даних, митні органи мають інші джерела інформації, такі як зацікавлені громадяни або конкуренти. Однак, не отримавши дозволу на ОРД, митні органи не мають права використовувати цю інформацію.[74]

5. Митна служба разом з іншими правоохоронними органами бере участь у боротьбі з контрабандою з чітко визначеними завданнями. Але розширення повноважень митних органів не є втручанням у роботу інших,

навпаки, надання митним органам додаткових повноважень відбуватиметься відповідно до міжнародного досвіду та сучасних вимог у боротьбі зі злочинністю.[102]

Майже всі митні служби в зарубіжних країнах мають право на DSB, зокрема митні служби в ЄС (остання країна, яка скористалася цим правом: Албанія в 2004 році) та СНД (Казахстан - 2005). Витрати на розширення повноважень митних органів встановлюють також Світова митна організація та Європейська комісія, які очікують, що Україна вживатиме заходів щодо модернізації діяльності митних органів шляхом збільшення правоохоронних повноважень, включаючи дозвіл на попередні процесуальні розслідування та слідчі дії.

Здійснення цих заходів не потребуватиме додаткових фінансових витрат, оскільки митна служба на початковому етапі має достатньо персоналу та навчальних закладів для переробки.[75]

Для розробки шляхів вдосконалення боротьби з незаконним обігом на сучасному етапі необхідно вивчити всі проблемні аспекти, пов'язані з цим явищем, оскільки усунення наслідків можна здійснити лише шляхом вивчення причин.[102]

По-перше, існують соціально-економічні недоліки, пов'язані зі зниженням національного виробництва в більшості галузей економіки: наявність дефіциту бюджету та відносно висока інфляція, погана платоспроможність компаній та населення в загалом, високий рівень безробіття. Ці обставини суттєво впливають на попит на масове споживання товарів, які за ціною та якістю відповідають реальному доходу.

По-друге, існування прозорих кордонів з Росією, Молдовою та Білоруссю. Є приблизно 3500 різних способів перетнути український кордон без проходження митного контролю. Звичайно, ця ситуація стосується торгівців людьми та інших злочинців, які широко використовують ці форми для вчинення злочинних дій.

По-третє, необхідність вдосконалення митного законодавства та

зовнішньоекономічного регулювання. І усунення існуючих суперечностей у роботі митного законодавства.[102]

Крім того, прикордонна митниця не обладнана для контролю заморожених продуктів, деякі митниці відчувають труднощі у зважуванні продуктів, оскільки немає ваг.

В даний час існують організаційно-правові проблеми, пов'язані з існуванням паралельних систем надання неправдивих документів з метою зниження митної вартості товарів. Наприклад, під час перевірки митної вартості товарів, що ввозяться на митну територію України через морські порти Одеса, Іллічівськ та Севастополь, було відзначено зменшення митної вартості десятки разів. А також здійснення імпорту товарів під покриття гуманітарної допомоги з подальшим її здійсненням, не проходячи через існуюче, встановлене законом.[76]

Суттєво впливає на загальний рівень контрабанди та слабкий контроль за діяльністю митників, високий рівень корупції серед них співробітників ДФС, особливо серед керівництва.[102]

Основними причинами складання адміністративних протоколів про корупцію або порушення спеціальних обмежень, передбачених українським Законом про запобігання корупції щодо митників, є:

- недотримання тарифних та нетарифних заходів регулювання при переміщенні певних груп товарів через митний кордон України;
- порушення технологічних схем та процедури митного контролю та оформлення при перевезенні товарів та транспортних засобів через митний кордон України;
- недотримання вимог чинного законодавства при видачі дозволу на митне оформлення за допомогою тимчасової митної декларації;
- порушення порядку процесуальних дій за порушення митних правил;
- надавати неповну інформацію на запит правоохоронних органів.[102]

Також низька ефективність роботи митних служб протидії контрабанді через обмеження їхньої діяльності у певних економічних операціях за

кордоном державними службовцями, місцевою владою та парламентарями.[77]

Основні загальні недоліки в роботі судових органів пов'язані з цілісністю та об'єктивністю застосування судових рішень до стандартів чинного законодавства, що суперечить принципу невідворотності вироку злочини, в даному випадку контрабанда. У деяких випадках суди першої інстанції не приймають рішень відповідно до чинного законодавства. Це негативно позначається на сучасному стані розслідування та розслідування адміністративних та кримінальних справ, знижуючи ефективність боротьби з контрабандою, недосконалий рівень взаємодії співробітників органів протидії контрабанді та порушення законодавства. митне регулювання митними органами. та дослідницьких підрозділів СБУ.[102]

Існують також процедурні недоліки, зокрема[78]:

- необережне процесуальне ведення справ;
- порушення умов передачі справ слідчим підрозділам;
- помилки затвердження бази даних;
- несвоєчасне виконання рішень щодо арешту правопорушників;
- низька якість огляду місця вчинення злочину та інших.

Технічна команда митних органів важлива для ефективного контролю порушення митного законодавства.[102]

У цьому напрямку є такі проблеми:

- обмежене фінансування будівництва та реконструкції пунктів пропуску призводить до недосконалої інфраструктури (яка не відповідає вимогам ЄС), зменшує їх пропускну здатність і є однією з причин черг транспортних засобів перед ними;
- відсутні належні умови для повноцінного обслуговування учасників міжнародного руху транспортних комунікацій у пунктах пропуску;
- недостатній рівень технічної оснащеності пунктів пропуску технічними та спеціальними засобами контролю, включаючи пристрої для

перевірки паспортних документів, управління транспортними засобами, дистанційне управління для виявлення зброї, наркотиків та контрабанди, вивантаження матеріалу[79];

- низький рівень обладнання та технічного оснащення залізничних пунктів пропуску, зокрема відсутність залізничних пунктів пропуску для огляду вагонів та місць огляду, розвантаження та спеціального обладнання, пультів дистанційного керування тощо. не більше контрольно-пропускних пунктів.[102]

Сучасна мережа пунктів пропуску не задовольняє потреби держави у розвитку міжнародних відносин, вона не забезпечує швидкого перетину державного кордону людьми та переміщення через нього товарів. , підриває міжнародний імідж держави, обмежує ріст людей, що проходять через її територію. Це також створює передумови для незаконного перетину державного кордону та перевезення контрабандних товарів поза пунктами пропуску, що призводить до значних економічних втрат на національному та місцевому рівнях, зупиняючи розвиток прикордонних регіонів України. та її інтеграція до Європейського Союзу.[80]

Отже, вирішення вищезазначених проблем вимагає значних фінансових витрат, але якщо порівняти небезпеки та втрати контрабанди, ці витрати обов'язково виправдані.[102]

Відповідно до Указу Президента України від 29 листопада 1996 року № 1145/9611 «Про Державну митну службу України» здійснено кардинальну реорганізацію структури митної системи України, змінено принцип її побудови та управління з територіального на регіональний.

На базі ліквідованого Державного митного комітету України було утворено Державну митну службу України як центральний орган виконавчої влади.[21]

Основним завданням Держмитслужби було визначено захист економічних інтересів України, сприяння розвитку зовнішньоекономічних

зв'язків.

Реорганізація мала сприяти вдосконаленню організаційної структури й централізації управління митною системою, зміцненню виконавської дисципліни, мобільності митних підрозділів, посиленню митного контролю й боротьби з контрабандою та порушеннями митних правил.

Митну справу також мали здійснювати регіональні митниці, митниці, спеціалізовані митні управління та організації, що утворюються в установленому порядку.

У зв'язку зі змінами в обсягах роботи митниць різних регіонів України з оформлення експортних та імпорتنих вантажів їхню кількість було скорочено з 69 до 55, а також кількість митних постів – з 268 до 199.

Наказом Державної митної служби України від 20.12.96 № 56412 було ліквідовано територіальні митні управління та створено регіональні митниці, які, окрім безпосередніх функцій митниці, мали забезпечувати контроль та координацію діяльності підпорядкованих митниць.[21]

За регіональною ознакою митна система була побудована так:

- Київська регіональна митниця (підпорядковані їй Чернігівська та Житомирська митниці);
- Західна регіональна митниця (Волинська, Мостиська, Рава-Руська, Рівненська митниці);
- Карпатська регіональна митниця (Вадул-Сіретська, Закарпатська, Івано-Франківська Кельменецька, Чопська митниці);
- Чорноморська регіональна митниця (Білгород-Дністровська, Іллічівська, Котовська, Миколаївська, Придунайська, Роздільнянська, Херсонська митниці);
- Кримська регіональна митниця (Євпаторійська, Керченська, Феодосійська, Ялтинська митниці);
- Донбаська регіональна митниця (Амвросіївська, Луганська, Маріупольська, Старобільська митниці);

- Східна регіональна митниця (Глухівська, Магістральна, Конотопська, Куп'янська, Сумська митниці);
- Полтавська регіональна митниця (Кіровоградська, Черкаська митниці);
- Дніпровська регіональна митниця (Бердянська, Запорізька, Криворізька митниці).

Крім того, були створені митниці прямого підпорядкування:

- Київська спеціалізована;
- Бориспільська;
- Севастопольська;
- Центральна спеціалізована.

Працівники Оперативної митниці мали доступ до Єдиної автоматизованої інформаційної системи Держмитслужби України для здійснення інформаційно-аналітичної роботи та проведення порівняльного аналізу митних оформлень товарів на всіх митницях. Такі можливості дозволяли більш-менш ефективно використовувати наявні ресурси для виявлення порушень митного законодавства. Однак результати такої роботи залежали від рівня професійної підготовки кадрів, а також фізичних можливостей кадрового ресурсу адекватно та своєчасно реагувати на потенційні загрози щодо порушень митного законодавства.[81]

Відповідно до Положення про Центральне бюро аналізу ризиків та аудиту, затвердженого наказом Держмитслужби України від 02 грудня 2003 року № 82015, основними завданнями Бюро було визначено, окрім інших, такі[103]:

- сприяння суб'єктам зовнішньоекономічної діяльності в отриманні права діяти за спрощеними принципами й правилами митного контролю та митного оформлення зі звільненням від окремих процедур;
- контроль за дотриманням митного законодавства суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності та митними органами, у тому числі методами аудиту, із застосуванням сучасних інформаційних технологій та

проведенням організаційно-контрольних заходів на митній території України;

– розробка рекомендацій та методики зі спрощення та посилення процедур митного контролю й митного оформлення за результатами застосування методів аналізу ризиків й аудиту;

– забезпечення «прозорості» процедур контролю та контрольованості його результатів. Що стосується територіальних органів, то в 2005 році було ліквідовано регіональні митниці, підпорядкування митниць відбувалося напряму Держмитслужбі України. У 2006 році регіональні митниці були знову створені, однак їхня кількість була меншою (Центральна, Західна, Східна, Кримська, Південна регіональні митниці), і, фактично, реальних повноважень щодо контролю підпорядкованих митниць вони не мали, а в 2008 році регіональні митниці знову було ліквідовано. [103]

У 2010 році кількість митниць було скорочено з 46 до 27, а структуру митної системи приведено у відповідність до адміністративно-територіального устрою України (по одній митниці в кожній області, окремі митниці в АР Крим, містах Києві та Севастополі). Система територіальних органів стала зрозумілою, гнучкою та керованою. У рамках Концепції адміністративної реформи в Україні Президентом України був виданий Указ від 09 грудня 2010 року № 1085/2010/16 «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади», відповідно до якого діяльність Державної митної служби України спрямовувалася й координувалася Кабінетом Міністрів України через міністра фінансів України.[103]

Головною метою створення Міндоходів було збільшення надходжень до державного бюджету, покращення сервісів для платників податків, дерегуляція та спрощення митних процедур для суб'єктів ЗЕД. [82]

При цьому, у ході об'єднання податкової та митної служб мало бути здійснено об'єднання функцій та уникнення їх дублювання[83]:

1. Структурне;
2. Функціональне ;

3. Інформаційне.

При цьому, у ході здійснення об'єднання було допущено цілий ряд (умисних або неумисних) методологічних та адміністративних помилок.

Під час **структурного об'єднання** підрозділи колишньої ДМС сформували в Департамент митної справи кількістю близько 130 штатних одиниць.[84]

Таким чином, масований акцент на податкову складову було ускладнено тим, що Міндоходів отримав додаткові надвідомчі адміністративні функції. Тому виникла ситуація, коли допоміжні підрозділи Міндоходів мали більший штат ніж Департамент митної справи. Крім того, митниці підпорядковувалися напряму не Департаменту митної справи, а міністру доходів і зборів. Структурні перетворення і, зокрема, зменшення чисельності підрозділу митного спрямування призвели до деградації кадрового та професійного потенціалу, що, у свою чергу, негативно вплинуло на розвиток митної справи.[104]

У ході **функціонального об'єднання** керівництво Міндоходів пішло шляхом елементарної конвергенції (формування комплексу схожих ознак у неспоріднених груп). Слід зазначити, що наповнення бюджету є похідною функцією. Також необхідно звернути увагу на той факт, що перерахування коштів до бюджету притаманне багатьом органам, зокрема МВС, однак ця функціональність для них теж не є важливою. Іншими словами, лише зовнішні характеристики були взяті як об'єднуючий критерій, не беручи до уваги зміст та специфіку.[104]

Зокрема, підрозділи аудиту були об'єднані, хоча митний аудит є формою митного контролю, тобто окремою складною та цілісною концепцією. Підрозділи адміністрування митних платежів були підпорядковані профільним підрозділам Міністерства фінансів, не враховуючи певних особливостей. Підрозділи проти контрабанди (кримінально карані) передані підрозділам податкової міліції. Однак не було враховано, що об'єктом

контрабанди є встановлений порядок пропуску товарів через митний кордон, а не порядок сплати податків. Крім того, боротьби з контрабандою можна досягти лише шляхом запровадження значних форм митного контролю. Також не було враховано, що митні органи мають основний напрямок своєї роботи, управління кордонами, до якого податковий компонент не має нічого спільного.[104]

Такий підхід призвів до знищення всієї репресивної складової в митній галузі, зокрема щодо[85]:

- значне зниження кількісного та, насамперед, якісного рівня боротьби з митними правопорушеннями, мінімізація гучних арештів проти контрабанди;
- виїзд кваліфікованих працівників;
- втрата досвіду та офіційні контакти з правоохоронними органами зарубіжних країн;
- втрата (або послаблення) уваги, приділеної роботі щодо захисту прав інтелектуальної власності та контролю експорту;
- нехтування інфраструктурою в пунктах пропуску через державний кордон.[104]

Інформаційне об'єднання зводилось виключно до злиття статистичних одиниць, без урахування участі цих підрозділів у процесі дотримання вимог українського закону про зовнішньоекономічну діяльність. Крім того, відбулося фактичне узурпування Департаменту митних інформаційних технологій податковим департаментом Міністерства фінансів та монополізація бази даних митного оформлення. Це незважаючи на той факт, що з 2004 року податкова служба тиражувала митну базу даних майже в режимі онлайн (інтервали в 15 хвилин).

Взагалі кажучи, такий поверхневий підхід до уніфікації податкової та митної служби фактично призвів до знищення митного управління, а саме[104]:

- управління суто фіскальною митною роботою;
- втрата людського та інституційного потенціалу для вдосконалення

митної	нормативної	бази;
	- втрата прямих трудових контактів (на всіх рівнях) з митними адміністраціями інших держав, а також продуктивних контактів із ВМО;	
	- значне зниження якості боротьби з митними правопорушеннями;	
	- втрата досвіду та офіційних контактів із правоохоронними органами зарубіжних країн;	
	контролю	експорту;
	- Нехтування інфраструктурою пунктів пропуску з іншого боку державного кордону.	

Що стосується цілей, поставлених перед новим Міністерством доходів і прав, то вони явно не досягнуті. Показник доходів державного бюджету залежить не тільки від ефективності роботи адміністрації, але і від фактичної бази оподаткування. Збільшення доходу відбувається за рахунок девальвації національної валюти та податкового навантаження на компанії. Електронні послуги для платників податків не викликали великого ентузіазму, і скорочення кількості перевірок, оголошених Міністерством фінансів після злиття двох відомств в одну, було необґрунтованим, оскільки податкові перевірки та післямитний контроль має різну юридичну природу.[103]

Тому злиття податкової та митної служби в єдиний орган не мало позитивного ефекту. І більшою мірою це пов'язано з реальним незнанням специфіки кожного з них, з гіпертрофією податкової складової порівняно з регулятивною складовою.[103]

3.2. Напрямки розвитку адміністративного законодавства, що регулює діяльність Державної митної служби України

Митна система - це специфічна сфера суспільства, в якій перетинаються економічна, соціальна, правова, інформаційна та інші складові. Однак наявність їх неефективної співпраці призводить до надмірного регулювання функціонування митної системи в цілому, що не сприяє активізації зовнішньоекономічної діяльності і може лише вплинути на подальший розвиток митної системи.[99]

Система законодавчого, правового та інформаційного забезпечення державного управління митних органів України розробляється та реформується в рамках міжнародних норм та принципів, виходячи із складного завдання оптимального поєднання заходів для забезпечення стратегічні інтереси держав та безпосередніх учасників зовнішньоекономічних відносин. Це наблизить митні органи України до третьої категорії митних послуг згідно з класифікацією ВМО, яка включає "митниці для учасників зовнішньоекономічної діяльності", коли митна служба як установа служби може гарантувати ділові інтереси та економічна безпека.[99]

Проблема правового забезпечення, що регулює митну діяльність, розв'язана ще недостатньо. Про це свідчать часті зміни і доповнення до чинних митних законів. Однак слід зазначити, що з перших днів незалежності України закладено ґрунтовні засади розвитку законодавчого процесу у митній справі. Сьогодні необхідно утвердити стабільну, погоджену з Конституцією України правову базу для митних органів, що відповідала б новим істотним змінам у суспільних відносинах держави.[86]

Одними з найбільш масштабних проблем останніх років стали корупція та контрабанда. Звичайно, про них вже всі втомилися говорити, все ж таки корупція – зловживання владою з боку митників. Ця проблематика не просто

сама народилася в колективі, тому що тут погані люди, які не можуть нормально працювати, тільки порушуючи закони. Корупція породжується у зв'язку з тим, що є невідповідне фінансування митних органів. Наразі, через невідповідність середньостатистичної заробітної плати, митники щодня стикаються із спокусою неправомірних грошових винагород від громадян.

Задля того, аби їм було що втрачати, потрібно значно підвищувати оклади і покращувати імідж державного службовця, в іншому разі корупцію ми не поборемо.

Неефективне митне адміністрування в країнах, що розвиваються, суттєво сприяє цій проблемі, що має катастрофічні наслідки з точки зору національної безпеки та державних фінансів. Податки, що стягуються митними органами в країнах, що розвиваються, продовжують становити значну частку державного доходу, тому збитки, спричинені митними шахрайствами та корупцією, зростають.[98]

Чітку класифікацію видів корупції в митних органах надає французька дослідниця Ірен Ор, виділяючи такі види:

- "рутинна, поточна" корупція, коли суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності платять хабарі за те, що отримали звичайні або прискорені послуги в митних процедурах;

- шахрайська корупція, коли зовнішньоекономічний оператор або його агент заохочує митника "закрити очі" або відкрито співпрацювати з метою зменшення податків, відхилення податків або збільшення надлишкового прибутку;

- кримінальна корупція, коли злочинні елементи платять хабарі за здійснення абсолютно незаконних та вигідних операцій (обіг наркотиків, обіг заборонених товарів тощо).[98]

Статтею 4 Закону України "Про запобігання корупції" визначено, що НАЗК (Національне агентство з питань запобігання корупції) є центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статутом, що забезпечує підготовку та реалізацію національної антикорупційної політики.[98]

Основні компетенції Національного агентства включають аналіз стану запобігання та боротьби з корупцією в Україні, діяльність державних органів, органів місцевого самоврядування у галузі профілактики та боротьби з корупцією; статистика, результати досліджень та інша інформація про ситуацію з корупцією; формування та реалізація антикорупційної політики, розвиток проект постанови з цих питань тощо.

Але, мабуть, найважливішим завданням цього центрального органу виконавчої влади, який безпосередньо пов'язаний з митницею, є контроль та перевірка декларацій людей, які забезпечують підготовку та реалізацію державної податкової політики та державної політики у сфері митної справи. держава. Щодо другої групи організацій, діяльність яких спрямована на боротьбу з корупцією в Держмитслужбі, то однією з головних є Головне управління внутрішньої безпеки ДПС, основними завданнями якої є[98]:

- забезпечити безпеку діяльності територіальних органів ДФС, а також посадових осіб та службовців від незаконних узурпацій, пов'язаних з виконанням ними службових функцій;

- передбачити заходи щодо запобігання корупції та контролювати їх виконання в унітарній державній компанії, територіальних підрозділах митниць ДФС;

- визначити причини та умови, що призвели до вчинення кримінальних та інших правопорушень у фіскальній, митній та бюджетній сферах, вжиття заходів щодо їх усунення.[98]

Для зменшення корупційних ризиків необхідно використовувати принцип ротації персоналу, тобто щомісяця змінювати склад мобільної групи відповідно до певної кількості представників різних структур (від ДФС - дві людини (з Прикордонної служби та Національної поліції - одна). Саме створення міжвідомчих мобільних груп свідчить про те, що боротьба з корупцією не повинна бути зосереджена в одному правоохоронному органі, а може здійснюватися шляхом координації зусиль кількох із цих органів.[98]

Щоб зменшити прояви корупції в митних органах та мінімізувати її

- вплив на українське суспільство, слід вжити таких заходів[98]:
- юридична: в рамках реалізації правових заходів надається оцінка корупційних ризиків в основних видах діяльності ФСС, що забезпечує виявлення причин та умов, що сприяють цьому, вдосконалення податкового та митного законодавства відповідно до основних принципів боротьби з корупцією, розвиток електронних послуг та послуг, аналіз чинного законодавства, розробка нормативно-правових актів для виявлення прогалин та недоліків, що створюють умови для корупції, розробка відомчих нормативних актів, спрямованих на протидію проти корупції[97];
 - організаційно-управлінські: заходи з моніторингу способу життя людей, уповноважених виконувати державні функції під час застосування митного законодавства, запровадження особистої відповідальності вищих посадових осіб за корупційні правопорушення, вчинені підлеглими, запобігання конфлікт інтересів та декларування активів, доходів, витрат та відповідальності фінансового характеру, оперативне реагування на скарги на корупційні правопорушення, скоєні службовими особами митниці;
 - взаємодія з правоохоронними органами: налагодити співпрацю з НАБУ та НАЗК, проводити перевірки осіб, які претендують на посади в ДФС та її територіальних органах, на випадок фактів, які можуть свідчити про вчинення корупційних злочинів, перевірки та, якщо інформація підтверджується, за її результатами направляти документи до правоохоронних органів для прийняття рішення[98]
 - зв'язки з громадськістю: участь громадськості у розробці, реалізації та моніторингу антикорупційної політики, проведення анонімного опитування серед людей, які перетинають кордон, щодо сприйняття корупції та довіра до митних органів, забезпечення швидкого реагування на повідомлення, отримані службами «Пульс» суб'єктів господарювання та громадян, про можливі корупційні правопорушення, скоєні митними службовцями;
 - кадрове забезпечення, матеріально-технічне та фінансове забезпечення антикорупційних заходів: розробка та впровадження правил

професійна етика митника, процедури перевірки доброчесності осіб, уповноважених виконувати державні функції під час застосування податкового та митного законодавства; забезпечити підбір та розміщення персоналу на основі неупередженого конкурентного відбору; розвиток партнерських відносин з приватним сектором та кадровими спеціалістами для вдосконалення процесу набору персоналу та розробка системи заходів для стимулювання професійної діяльності митників[96];

- міжнародне співробітництво: взаємодія та обмін інформацією з відповідними організаціями іноземних держав, участь працівників підрозділів внутрішньої безпеки у міжнародній антикорупційній діяльності, запрошення іноземних експертів до участі в інформаційно-комунікаційній діяльності. [98]

Контрабанда в Україні має широкомасштабні форми протягом всього періоду незалежності України, а наслідки злочинних діянь контрабандистів відобразилися на всіх сферах економічної діяльності держави. Однією з найбільш важливих проблем України є ефективний контроль над митницею, адже доходи бюджету від зовнішньої торгівлі формуються не лише з митних зборів, а також з імпортного ПДВ., що генерує левову частку надходження до бюджету країни.[98]

Багато людей вважає, що якщо митні збори та імпортний ПДВ краще було б скасувати, тоді, на їх думку, рівень життя в Україні покращиться, але це не так. Часто вважають, що саме за допомогою контрабанди з'являється можливість придбати іноземні товари на 30-50% дешевше, аніж у легальних імпортерів. І це звісно може здаватися достатньо вагомим аргументом недонадходження до бюджету. Насправді це тягне за собою зниження конкурентоспроможності українських підприємств на внутрішньому ринку і подальший відтік робочої сили за кордон.[95]

Розберемо, що ж таке «контрабанда»? Це звільнення будь-яких імпортних товарів від зборів та податків на території України. Імпортер, отримавши відшкодування ПДВ в середньому на рівні 20% при вивезенні продукції з країни походження та сплативши близько 5%, в якості

трансакційних витрат на нелегальну доставку продукції в Україну, автоматично набуває непомірної конкурентної переваги над вітчизняним виробником. Ось так український бізнес і поступається контрабандному імпорту.[98]

Від таких схем страждають перш за все звичайні громадяни. Купуючи товар, завезений таким способом, і отримуючи короткострокову вигоду, споживач запускає зниження попиту вітчизняних товарів, як результат – згорання виробництва. А як раз це тягне за собою скорочення персоналу на підприємстві та фонди заробітних плат.

Незаконне переселення може відбуватися двома шляхами[102]:

- 1) переміщення поза митним контролем;
- 2) пересування з приховуванням митного контролю.

Переміщення товарів та транспортних засобів через кордон поза митним контролем розуміється як переміщення[102]:

- поза зоною митного контролю;
- у момент, коли митне оформлення відсутнє, тобто до відкриття митниці або після її закриття;
- а також здійснення незаконного звільнення від митного контролю через зловживання функцією митної служби.

Рух товарів через митний кордон України з приховуванням митного контролю поділяється на: фізичне та документальне приховування.

У свою чергу, фізичне приховування може бути[102]:

1) Завдяки використанню спеціальних складів (сховок), які призначені для незаконного перевезення товарів через митний кордон України. Конструкційні резервуари та предмети, які можна розібрати або зібрати, також оснащуються та пристосовуються.[94]

2) Використання інших засобів і методів, що ускладнюють процес управління об'єктами, зокрема, це може бути приховування предметів у тілі чи тілі людей чи тварин, в особистих речах, у різних транспортних порожнинах, у їжі тощо.

3) Здійснюючи суттєві зміни у зовнішніх характеристиках предметів та їх упаковки, дозволяючи приховати предмети контрабанди та показати їх як дозволені предмети.

Документальне приховування означає[102]:

1) Використання фальшивих документів. Враховуються як неправдиві, так і автентичні документи, до яких внесено неправдиву інформацію, а також документи з підробленим підписом, печаткою або печаткою;

2) використання документів, отриманих незаконно, тобто отриманих без законних підстав або з порушенням встановлених процедур;

3) Використання документів, що містять неправдиву інформацію, як правило, про характер операції, назву товару, асортимент, вагу, кількість або вартість товару, інформацію про відправника або одержувача, країну, з якої він перебуває експортував чи імпортував товар, це неправда.

Підставою для переміщення товарів і транспортних засобів через митний кордон є такі документи, як митна декларація, контракт, ліцензія, додатки, дозволи відповідних державних органів тощо.[102]

Контрабанда - це злочин формального складу. Якщо товари ввозяться через митну територію або вивозяться через спеціальні митні зони на решту території, контрабанда вважається злочином, вчиненим у разі фактичного переміщення товарів через кордон.[93]

Однак не має значення, чи вдалось зловмисникові перевезти контрабандні товари поза митним контролем чи ні, оскільки контрабанда вважається завершеною після здійснення наміру ввезти чи вивезти товар. з моменту їх виявлення в митному контролі.

Суб'єктом злочину є фізична особа, яка досягла шістнадцяти років у здоровому розумі і яка користується дипломатичним імунітетом.[102]

Діяльність службової особи, яка посприяла здійсненню незаконного переміщення товарів через митний кордон, розглядається як пособництво у контрабанді, та за наявних підстав, як злочин у службовій діяльності.[88]

Якщо декларування деяких предметів, не відбулось з необережності, то воно не містить ознак складу злочину. Також не може бути притягнута до кримінальної відповідальності особа, яка добросовісно помилилась щодо класифікації предмету щодо культурної цінності чи отруйної речовини.[89]

Отже, необхідно відмітити, що контрабанда товарів це одна із складових економічної злочинності у сфері господарської діяльності та обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів. А також слід звернути увагу на те, що це предметний злочин, за який передбачено кримінальну відповідальність згідно Кримінального кодексу України.

Діяльність пов'язана з протидією контрабанді координується Департаментом організації протидії митним правопорушенням. Робота Департаменту полягає у розробці та реалізації ряду завдань та програм, спрямованих на досягнення певних позитивних результатів. Адже незаконне переміщення товарів, предметів та сировини завдають значної шкоди економіці держави.[90]

Аналізуючи сучасний стан боротьби митних органів з контрабандою товарів, слід відзначити найпоширеніші схеми, місця приховування та предмети контрабанди.[102]

Найбільшу частку контрабандних товарів займають: зброя, наркотичні засоби, історичні та культурні цінності тощо.

Мета протиправної діяльності шахраїв[102]:

- 1) уникнути сплати митних зборів (податків) для переміщення товарів;
- 2) обминути будь-які заборони та обмеження щодо товарів які

переміщуються;

3) отримати або спробувати отримати будь-які форми платежів, субсидій або інших платежів, які не мають юридичного підтвердження;

4) отримати або намагатись отримати незаконну перевагу, яка шкодить принципам та практиці законної конкуренції.

Наслідки	такої	діяльності[102]:
1)	держава	втрачає прибуток;
2)	нечесна	конкуренція;
3)	промисловість	знає збитків;
4)	шкода	економічній безпеці;
5)	поширення	корупції;
6)	заподіяння шкоди здоров'я та безпеки життя громадян, а також загрози	навколишнього середовища.

Нелегальний рух може здійснюватися шляхом перевезення, а також передачі цих предметів через митний кордон. Географічне положення країни дозволяє використовувати автомобільний, залізничний, авіаційний або морський транспорт.[102]

Найпростіший спосіб визначити наявність митних правопорушень (порушення митних правил та контрабанди): порівняти статистику країн, що торгують. Наприклад, білоруські митні дані про експорт в Україну повинні відповідати українським митним даним щодо імпорту. Якщо обсяги не збігаються, це є митним порушенням. Наприклад, лише іноземний імпорт з Польщі в Україну відрізняється на 44%, перевищуючи 1 млрд. Дол. За даними української митниці, імпорт з Польщі на 1 млрд доларів менший, ніж їх польських аналогів, що може бути сприйнято як підтвердження ввезення товарів в Україну з порушенням митних правил.[102]

Якщо оцінювати рівень контрабанди всіх країн, то, на думку експертів, він може перевищити 10 мільярдів доларів на рік, що складає 36% українського бюджету. Доти, доки на митниці процвітатиме корупція, не варто покладатися на зниження рівня контрабанди. І, на жаль, зі сторони держави поки немає особливого бажання привести у порядок роботу митної служби.

Можна виділити в Україні дві основні проблеми, що допомагають існувати контрабанді:

Перша – це прогалини в нашому законодавстві, які створюють

відсутність інструментів боротьби з незаконним імпортом товарів. Як приклад, можна навести, що законодавство не передбачає пломбування транспортних засобів. Близько 80% вантажів, що перевозяться по території України, не гарантуються імпортером. Як розуміємо, в результаті вантаж можна підмінити чи «втопити». Також існує так звана «поштова контрабанда», які «контролюють» переміщення посилок від кордону до місця сортування, на цьому шляху можливі різні махінації з товаром. Це питання не передбачено на нормативно-правовому рівні. [91]

Друга – це вже недотримання норм діючого законодавства. А інакше кажучи, найбільша проблема економіки на даний момент розвитку країни, - корупція, а саме на митниці та у прикордонній службі. З одного боку, проблемою є те, що рівень заробітних плат працівників даних інстанцій замалий, можливо, їх збільшення скоротило б число випадків корупційних схем. Адже необхідно створити комфортні умови для працівників. З іншого, можливо, посилити покарання для даних злочинів.

Ураховуючи значимість проблеми контрабанди, очевидно, що підхід до її вирішення має бути комплексним. Потрібно не лише покращувати та посилювати контроль на митниці і кордоні, а й закрити прогалини на внутрішньому ринку, які дають «контрабандам» жити. Однією з таких прогалин є право суб'єктів спрощеної системи оподаткування реалізовувати товари без якоїсь документації на них. Іншими словами – реалізовувати товар без документів про їх походження. Це породжує збуту будь-якої кількості нелегально ввезеного товару.

Держава повинна забезпечити умови та заключити договори з, хоча б, основними торговими партнерами та країнами із спільним кордоном на прикладі грузинського досвіду, про 100% обмін інформацією з країнами звідки імпортується, і куди експортуються товари.[97] Це допоможе боротись з неправдивим декларуванням імпортованих товарів. Також мають працювати сканери для перевірки вантажу. А якщо після сканування виникнуть якісь

питання – митники оглянули б товар, для запобігання незаконного ввезення товарів.[92]

ВИСНОВОК

Державна митна служба України (ДМСУ) – центральний орган виконавчої влади, діяльність якого спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Міністра фінансів. Саме вона реалізує державну митну політику, державну політику у сфері боротьби з правопорушеннями під час застосування законодавства з питань державної митної справи.

Митна служба України є складовою частиною системи органів виконавчої влади України і складається з:

- органів доходів і зборів;
- митних організацій;
- спеціалізованих навчальних закладів та науково-дослідної установи
- митної служби України.

Митними органами є:

- центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері державної митної справи;
- спеціалізовані митні органи;
- митниці;
- митні пости.

Метою митної служби України є створення сприятливих умов для розвитку зовнішньоекономічної діяльності, забезпечення суспільної безпеки та захист митних інтересів України.

При реалізації митної політики України митна служба України виконує такі основні завдання:

1) забезпечення правильного застосування, неухильного дотримання та недопущення невиконання вимог законодавства України про державні митні справи;

2) забезпечити виконання зобов'язань, що випливають з міжнародних договорів України з державних митних питань, укладених відповідно до закону;

3) створення сприятливих умов для спрощення торгівлі, спрощення транзиту, збільшення обсягу бізнесу та пасажиропотоку через митний кордон

України;

4) здійснення митного контролю та виконання митних формальностей щодо товарів, комерційних транспортних засобів, що перетинають митний кордон України, у тому числі на основі електронних документів (електронна декларація), із застосуванням технічних засобів контролю тощо.

5) аналіз та управління ризиками для визначення форм та обсягу митного контролю;

6) забезпечувати збір митних платежів, контроль точності розрахунків, швидкості та повноти їх сплати, застосування заходів щодо їх виконання в рамках повноважень, визначених митним кодексом, Податковим кодексом України та інше українське законодавство;

7) застосування передбачених законодавством заходів тарифного та нетарифного регулювання зовнішньоекономічної діяльності, контроль дотримання всіма суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності та громадянами заборон та обмежень, встановлених законодавством щодо обігу певних видів товарів через митний кордон України; здійснення заходів щодо запобігання пропуску через митний кордон України товарів, на які поширюються заборони та / або обмеження руху через митний кордон України, а також товарів, які не відповідають вимогам якості та безпеки;

8) здійснює контроль за дотриманням правил обігу грошових цінностей через митний кордон України;

9) сприяти захисту прав інтелектуальної власності, вживаючи заходів щодо запобігання перетину українського митного кордону товарів із порушенням охоронюваних законом прав інтелектуальної власності;

10) запобігання та боротьба з контрабандою, боротьба з порушеннями митних правил на всій митній території України;

11) здійснює в межах повноважень, визначених цим Кодексом, контроль за діяльністю компаній, які надають послуги з декларування товарів, транспортування та зберігання товарів, які перетинають митний кордон України або перебувають під офіційним контролем митниці та здійснювати

- інші операції з цими товарами;
- 12) ведення української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності;
- 13) ведення митної статистики та обмін митно-статистичними даними з митними органами інших країн;
- 14) перевірка (встановлення автентичності) сертифікатів походження українських товарів та видача сертифікатів походження у випадках, встановлених чинними міжнародними договорами;
- 15) обмін документами та інформацією (у тому числі електронною) з іншими державними органами;
- 16) впровадження, розробка та технічне забезпечення інформаційних, телекомунікаційних та інформаційно-телекомунікаційних систем та технологій у державному митному секторі, автоматизація митних процедур;
- 17) здійснення міжнародного співробітництва у сфері державної митниці, залучення зовнішніх ресурсів для забезпечення діяльності української митної служби;
- 18) кінологічна підтримка з боку української митної служби;
- 19) управління митною інфраструктурою, розвиток митного кордону.
- У дипломній роботі було проведено теоретичне узагальнення та запропоновано варіанти протидії корупції в нашій державі. Щоб досягти поставленої мети нижче навела висновок щодо цього питання.
- Головною причиною порушень митного законодавства є ряд причин, а саме:
- 1) недосконалість митної політики;
 - 2) недостатня співпраця контролюючих органів України з відповідними органами держав, що прилягають до України, щодо обміну інформацією про боротьбу з переміщенням товарів поза митним контролем або при

приховуванні від митного контролю;
 3) брак технічних засобів для здійснення огляду тощо.

Складний характер контрабанди ставить важливе питання визначення об'єкта, суб'єкта та предмета цього незаконного дійства. З огляду на це, встановлено, що об'єктом контрабанди є встановлена процедура руху товарів і предметів через митний кордон, в порушення яких завдається шкода економічним інтересам держави, а також шкода для життя та здоров'я громадян.

Контрабандними предметами можуть бути такі товари: культурні, токсичні, потужні, вибухонебезпечні, радіоактивні матеріали, зброя або боєприпаси (крім мисливської зброї або гладкоствольної зброї), частини вогнепальної зброї, а також контрабанда спеціальні технічні засоби секретної інформації, за винятком наркотиків, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів або фальсифікованих ліків.

Суб'єкти контрабанди повинні належати громадяни різних країн та особи без громадянства, незалежно від їх соціального статусу та становища. Як соціально небезпечне явище, контрабанда поширена в більшості країн світу, незалежно від рівня їх цивілізованості, економічного та правового розвитку, і створює загрозу національній та міжнародній безпеці після створення державних кордонів та економічних систем та міжнародних політиків.

Уряд знаходиться у постійному пошуку можливостей вирішення проблем незаконного ввезення товарів. На підставі цього призначаються центральні органи виконавчої влади України, до завдань яких відноситься - боротьба з контрабандою. Такими органами є: Державна фіскальна служба України; Державна прикордонна служба; Служба безпеки України; Міністерство внутрішніх справ; інші органи виконавчої влади, які виконують покладені на них обов'язки пошуку шляхів запобігання корупції в Україні.

Найбільш розповсюдженими способами порушень митного законодавства, які визначаються посадовими особами митних органів, є:

переміщення товарів через митний кордон України з приховуванням від митного контролю; не декларування; подання документів, що містять хибні дані стосовно вартості товарів і транспортних засобів; приховування та недекларування товарів.

Основною особливістю сучасного законодавства є визначення ступеня відповідальності за вчинення незаконних дій у митній справі.

Порушення ст. 201 та ст. 305 Кримінального кодексу України карається позбавленням волі на термін від трьох до дванадцяти років.

Задля ефективної протидії контрабанді, доцільно проводити політичні та економічні заходи. Важливим кроком у цій боротьбі є наділення митних органів більш широкими повноваженнями. Для забезпечення ефективного здійснення вищезгаданих заходів, спрямованих на зниження рівня контрабанди, необхідно встановити певні вимоги, а саме, потрібно підвищити рівень заробітної плати працівникам митної служби, та покращити матеріально-технічне забезпечення митних служб. Також надати митним органам можливість здійснення ОРД. Значне посилення боротьби з порушеннями митного законодавства неможливе без використання сучасних форм збору інформації.

ОРД є однією з найефективніших. Саме тому, я вважаю, що для боротьби з незаконним імпортом, митним органам України слід надати такі повноваження. Як раз ОРД є основною стосовно діяльності митних органів провідних країн світу

Підсумовуючи розгляд зарубіжного досвіду, ми можемо описати європейську митну службу як добре організований державний механізм, заснований на уніфікованих процедурах та документах, сучасних інформаційних технологіях, взаємній довірі митних та економічних операторів, а також відповідальність обох сторін за виконанням встановлених правил. Глибока інтеграція у багатьох сферах економіки Європейського Союзу призвела до створення найдосконалішої митної системи з діючих у розвинених країнах. Прагнення органів ЄС продовжувати реформування цієї

системи, щоб пристосувати її до мінливих умов, в сучасному глобалізованому світі. Потреба вважається цілком слушною адаптація національної митної служби України до митних правил ЄС.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Конституція України від 01.01.2020, підстава - 27-IX – К., 1999. – 81 с. //Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141
2. Митний Кодекс України від 11 липня 2002 року N 92-IV //Із змінами і доповненнями, внесеними Законами України станом від 4 червня 2009 року

N1451-VI, ОБУ, 2009 р., N 49, ст. 1645

3. Закон України “ Про зовнішньоекономічну діяльність” від 16 квітня 1991 року N 959-XII /Із змінами і доповненнями, внесеними Законами України станом від 4 лютого 2009 року N 923-VI

4. Закон України «Про електронний цифровий підпис» від 22 травня 2003 року N 852-IV // Із змінами і доповненнями, внесеними Законом України від 15 січня 2009 року N 879-VI

5. Закон України «Про електронні документи та електронний документообіг» від 22 травня 2003 року N 851-IV // Із змінами і доповненнями, внесеними Законом України від 31 травня 2005 року N 2599-IV

6. ЗАКОН УКРАЇНИ «Про Державний бюджет України на 2009 рік» від 26 грудня 2008 року N 835-VI // Із змінами і доповненнями, внесеними Законами України станом від 17 березня 2009 року N 1131-VI – <http://www.ligazakon.net> - Комп’ютерна законодавчо-довідкова система законодавства України “Ліга-закон”, 2010

7. Закон України “ Про Державний бюджет України на 2008 рік та про внесення змін до деяких законодавчих актів України ” від 28 грудня 2007 року № 107-VI // Із змінами і доповненнями, внесеними Законами України станом від 12 грудня 2008 року N 659-VI– <http://www.liga-zakon.net> - Комп’ютерна законодавчо-довідкова система законодавства України “Ліга-закон”, 2010

8. Закон України “ Про Державний бюджет України на 2007 рік” від 19 грудня 2006 року № 489-V // Із змінами і доповненнями, внесеними Законами України станом від 1 червня 2007 року № 1119-V – <http://www.liga-zakon.net> - Комп’ютерна законодавчо-довідкова система законодавства України “Лігазакон”, 2010109

9. Закон України «Про Митний тариф України» від 05.04.2001 (із змінами і доповненнями, внесеними Законами України від 14.09.2006).

10. Закон України «Про митну справу в Україні» (зі змінами і

доповненнями, внесеними Законами України від 22 лютого 2000 року)

11. Закон України «Про зовнішньоекономічну діяльність» від 16 квітня 1991 р. (із змінами і доповненнями, внесеними Законами України від 04.02.2009, ВВР).

12. Закон України «Про порядок ввезення (пересилання) в Україну, митного оформлення й оподаткування особистих речей, товарів та транспортних засобів, що ввозяться (пересилаються) громадянами на митну територію України» (із змінами і доповненнями, внесеними Законами України від 20.02.2009, ВВР).

13. Закон України «Про загальні засади створення і функціонування спеціальних (вільних) економічних зон» від 13 жовтня 1992 р.

14. Закон України «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей» від 21 вересня 1999 р. (зі змінами від 31.05.2005, ВВР)

15. Закон України «Про гуманітарну допомогу» від 2 жовтня 1999 р.

16. Закон України «Про операції з давальницькою сировиною у зовнішньоекономічних відносинах» від 7 жовтня 2001 р.

17. Закон України «Про звернення громадян» від 02.10.1996 року №393/96-ВР.

18. Наказ "Про реорганізацію структури центрального апарату Державної митної служби України" ВВР 11.03. 2002, № 132.

19. Державне управління в Україні. Навч. посібник. / За заг. ред. В. Б. Авер'янова. — К.: СОМІ, 1999. — 266 с.

20. Колпаков В. К. Адміністративне право України. – К., 2001. – 752 с.

21. Указ Президента України «Про Державну митну службу України» в редакції Указу N 216/98 від 23.03.98 // Із змінами, внесеними згідно з Указами Президента станом від 30.03.2006 N 272/2006

22. Указ Президента України « Питання Державної митної служби України» від 24 серпня 2000 року N 1022/2000 // Із змінами, внесеними згідно з Указами Президента станом від 05.03.2004 N 280/2004

23. Про бюджетну класифікацію та її запровадження // Міністерство

фінансів України, наказ від 27 грудня 2001 року № 604 (Із змінами і доповненнями, внесеними наказами Міністерства фінансів України станом від 24 грудня 2009 року N 1511) – <http://www.liga-zakon.net> - Комп'ютерна законодавчо-довідкова система законодавства України “Ліга-закон”, 2010

24. Про затвердження Положення про Державну митну службу України //Постанова КМУ від 18 липня 2007 р. N 940 (Із змінами і доповненнями, внесеними постановами Кабінету Міністрів України станом від 23 липня 2008 року N664)

25. Про схвалення Концепції створення багатофункціональної комплексної системи "Електронна митниця" // Розпорядження КМУ від 17 вересня 2008 р. N 1236-р

26. Про введення до складу Представництва України при Європейських Співтовариствах (Європейському Союзу) представника Держмитслужби України від 19 квітня 2004 р. №445/2004.

27. Про приєднання України до Міжнародної конвенції про взаємну адміністративну допомогу у відверненні, розслідуванні та припиненні порушень митного законодавства та додатків I, II, III, V, VI, VII, VIII до неї від 23 травня 2000 р. №699/2000.

28. Наказ Державної митної служби України про затвердження «Порядку розроблення підрозділами Державної митної служби України проектів законів України, постанов Верховної Ради України, указів і розпоряджень Президента України, постанов і розпоряджень Кабінету Міністрів України, передбачених Планом нормопроєктувальної роботи Держмитслужби, визначених дорученнями Президента України, Кабінету Міністрів України, Голови Держмитслужби» від 04.09.2002 р. №481.

29. Наказ Державної митної служби України про затвердження «Положення про участь суб'єктів громадського обговорення у підготовчій роботі щодо прийняття нормативно-правових актів з питань митної справи», від 10.09.2004 р. №658.

30. Наказ Держмитслужби України про введення в дію «Методичних

рекомендацій про порядок підготовки, подання на державну реєстрацію, скасування, обліку та зберігання нормативно-правових актів митних органів України» від 8 липня 2003 р.

31. Спільний наказ Держмитслужби та Державної податкової адміністрації України «Про затвердження Порядку взаємодії митних і податкових органів при здійсненні державного контролю за експортом окремих видів товарів суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності» від 12 липня 2004 р. №512/387.

32. Спільний наказ Держмитслужби України та Адміністрації Державної прикордонної служби «Про затвердження Порядку дій у разі виявлення органами (підрозділами) Державної прикордонної служби України порушень законодавства й порушення справ, провадження в яких віднесено до компетенції митних органів» України від 1 червня 2005 р. №461/439.

33. Наказ Держмитслужби України «Про створення нових митниць і зміну зон діяльності деяких митниць» від 29.01.08 №64.

34. Наказ Держмитслужби України «Про затвердження Порядку здійснення контролю за доставкою в митниці призначення переміщуваних через митний кордон України товарів окремих видів» від 13 жовтня 2005 р. №969.

35. Наказ Держмитслужби України «Про місця прибуття автотранспорту» від 21 листопада 2005 р. №1136.

36. Наказ Держмитслужби України «Про затвердження Правил митного контролю та митного оформлення транспортних засобів, що переміщуються громадянами через митний кордон України» від 17 листопада 2005 р. №1118.

37. Міжнародною конвенцією про спрощення і гармонізацію митних процедур, укладеною 18 травня 1973 р. у м. Кіото, яка діє у зміненій редакції відповідно до Протоколу про внесення змін до Міжнародної конвенції про спрощення та гармонізацію митних процедур, вчиненого 26 червня 1999 р. в м. Брюсселі

38. Регламент (ЄС) № 450/2008 Європейського Парламенту та Ради від 23 квітня 2008 року про встановлення Митного кодексу Співтовариства (Модернізованого Митного кодексу)

39. Регламент Державної митної служби України // Наказ Державної митної служби України від 22 жовтня 2007 р. N 879110

40. Митна конвенція про міжнародне перевезення вантажів із застосуванням книжки МДП (Конвенція МДП)* * Набула чинності 20 березня 1978 р., для України - 8 грудня 1982 р.

41. Міжнародна торгівельна палата - "ІНКОТЕРМС - Офіційні правила тлумачення торговельних термінів" (редакція 2000 року) - Видання МТП N 560, Введені в дію з 01.01.2000 р. // "Урядовий кур'єр", N 63, 3 квітня 2000 р., "Урядовий кур'єр", N 68, 10 квітня 2002 р.

42. Про затвердження Положення про вантажну митну декларацію // Постанова Кабінету Міністрів України від 9 червня 1997 р. N 574 (Із змінами і доповненнями, внесеними постановами Кабінету Міністрів України станом від 2 березня 2010 року N 212)

43. Перелік документів, необхідних для здійснення митного контролю та митного оформлення товарів і транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон України // Постанова Кабінету Міністрів України від 01 лютого 2006 р. № 80

44. Про митний контроль та митне оформлення товарів, які декларуються з поданням вантажної митної декларації та документів контролю за переміщенням товарів у електронному вигляді//Наказ Державної митної служби України від 26 вересня 2007 року N 800 (Із змінами і доповненнями, внесеними наказом Державної митної служби України від 21 липня 2008 року N 796)

45. Про основні засади діяльності Держмитслужби у 2010 році // Державна митна служба України , наказ від 17 лютого 2010 року N 119

46. Про затвердження Порядку визначення підприємств-резидентів, до товарів і транспортних засобів яких може встановлюватися спрощений

порядок застосування процедур митного контролю та митного оформлення // Наказ Державної митної служби України від 10 серпня 2009 року N 736

47. Про затвердження Примірної структури регіональної митниці, митниці та Вимог до штатної структури регіональної митниці, митниці // ДЕРЖАВНА МИТНА СЛУЖБА УКРАЇНИ, НАКАЗ від 29 квітня 2010 року N111424 (Із змінами і доповненнями, внесеними наказом Державної митної служби України від 5 травня 2010 року N 432)

48. Про затвердження Примірного положення про відділ контролю за переміщенням товарів регіональної митниці, митниці // ДЕРЖАВНА МИТНА СЛУЖБА УКРАЇНИ, НАКАЗ від 30 листопада 2006 року N 1071 (Із змінами і доповненнями, внесеними наказом Державної митної служби України від 6 травня 2010 року N 442) - Інформаційно-аналітичний центр «ЛІГА», 1991 –2010

49. Про затвердження Примірного положення про відділ інформаційної роботи та митної статистики регіональної митниці, митниці // ДЕРЖАВНА МИТНА СЛУЖБА УКРАЇНИ, НАКАЗ від 6 червня 2005 року N 487 (Із змінами і доповненнями, внесеними наказами Державної митної служби України станом від 5 травня 2010 року N 434)

50. Про затвердження Примірного положення про підрозділ митного оформлення регіональної митниці, митниці // ДЕРЖАВНА МИТНА СЛУЖБА УКРАЇНИ, НАКАЗ від 18 липня 2008 року N 794 (Із змінами і доповненнями, внесеними наказом Державної митної служби України від 5 травня 2010 року N439)

51. Про затвердження Примірного положення про підрозділ організації митного контролю регіональної митниці, митниці // ДЕРЖАВНА МИТНА СЛУЖБА УКРАЇНИ, НАКАЗ від 1 червня 2009 року N 516 (Із змінами і доповненнями, внесеними наказом Державної митної служби України від 5 травня 2010 року N 439)

52. Про митний контроль та митне оформлення товарів, які декларуються з поданням вантажної митної декларації та документів

контролю за переміщенням товарів у електронному вигляді // Наказ Державної митної служби України від 26 вересня 2007 року N 800 (Із змінами і доповненнями, внесеними наказом Державної митної служби України від 21 липня 2008 року N 796)112

53. Про затвердження Примірної форми договору про застосування електронної вантажної митної декларації // ДЕРЖАВНА МИТНА СЛУЖБА УКРАЇНИ, НАКАЗ від 6 грудня 2007 року N 1028 (Із змінами і доповненнями, внесеними наказом Державної митної служби України від 5 травня 2010 року N435)

54. Про затвердження Класифікатора митних органів та їх структурних підрозділів, спеціалізованих митних установ та організацій // ДЕРЖАВНА МИТНА СЛУЖБА УКРАЇНИ, НАКАЗ від 26 квітня 2006 року N 335 (Із змінами і доповненнями, внесеними наказами Державної митної служби України станом від 30 квітня 2010 року N 430)

55. Про затвердження Критеріїв оцінки підприємств-резидентів, щодо товарів яких може встановлюватися спрощений порядок застосування процедур митного оформлення // Наказ Державної митної служби України, Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України, Державної податкової адміністрації України від 11 серпня 2004 року N 590/296/468

56. Про затвердження Порядку визначення підприємств, до товарів яких може застосовуватися процедура електронного декларування //Наказ Державної митної служби України від 8 серпня 2007 року N 669 (Із змінами і доповненнями, внесеними наказом Державної митної служби України від 21 липня 2008 року N 796)

57. Про створення митного органу і визначення зон діяльності Київської регіональної та Київської обласної митниць // Державна митна служба України, наказ від 10 вересня 2008 року N 991 (Із змінами і доповненнями, внесеними наказами Державної митної служби України

станом від 14 жовтня 2009 року N 959)

58. Про затвердження Порядку здійснення митного контролю й митного оформлення товарів із застосуванням вантажної митної декларації // Наказ Державної митної служби України від 20 квітня 2005 року N 314 (Із змінами і доповненнями, внесеними наказами Державної митної служби України станом від 25 квітня 2006 року N 322)113

59. Про затвердження Інструкції про порядок заповнення вантажної митної декларації // Наказ Державної митної служби України від 9 липня 1997 року N 307 (Із змінами і доповненнями, внесеними наказами Державної митної служби України станом від 16 грудня 2008 року N 1414)

60. Порядок реалізації положень Митної конвенції про міжнародне перевезення вантажів із застосуванням книжки МДП // Наказ Державної митної служби України від 21 листопада 2001 року N 755 (Із змінами і доповненнями, внесеними наказами Державної митної служби України станом від 5 січня 2005 року N 3)

61. Порядок взаємодії митниць і залізниць України при переміщенні через митний кордон товарів та інших предметів у вантажних залізничних поїздах // Наказ Державної митної служби України, Міністерства транспорту України від 30 березня 2001 року N 231/174 (Із змінами і доповненнями, внесеними наказом Державної митної служби України, Міністерства транспорту України від 28 травня 2004 року N 399/442)

62. Елиферов В. Г., Репин В. В. Бизнес-процессы: Регламентация и управление. - М.: Инфра-М, 2005. — 319 с. (Учебники для программы MBA)

63. Каленський М.М., Войцещук А.Д., Бережнюк І.Г. Митна вартість імпортованих товарів: Монографія – К.: Мануфактура, 2005. – 224с.

64. Кунєв Ю.Д., доцент кафедри АМСУ – Процесна складова системноправової моделі митної діяльності // Митна справа:науково-аналітичний журнал з питань митної справи та зовнішньо економічної діяльності/Гол. ред. С.В. Ківалов. - 2009. - №6(66) жовтень-грудень . – стор.58 -65

65. Митна справа: Навч. посіб.: В 3т. / За ред. А.Д. Войцещука. – К.: Мануфактура, 2006. Навчальне видання "Митна справа"
66. Основи митної справи: Навч. посіб./ За ред. П.В. Пашка. – 2-ге вид., перероб. і доп. – К.: Знання, КОО, 2002. – 318 с.:іл.
67. Роб Дэвис и Эрик Брабендер «BPM для начинающих. Моделирование бизнеса с ARIS Design Platform». – М.: IDS Scheer Россия(Пер. с англ.), 2008. — 436 с. 114
68. Романенко Г.В., начальник Київської регіональної митниці – Служба в митних органах України як вид спеціалізованої державної служби: принципи правового та морально-етичного характеру // Митна справа:науковоаналітичний журнал з питань митної справи та зовнішньо економічної діяльності/Гол. ред. С.В. Ківалов. - 2010. - №2(68) березень-квітень . – стор.11 – 15
69. Скомаровський В.В. Про організацію роботи митних органів за принципом "єдиного вікна" // Державна митна служба України, Лист від 11.05.2005 р. N 11/1-9/5166, "Митний брокер", N 5, травень, 2005 р.
70. Тези лекцій з основ митної справи / За ред. О.Т. Корнійчука, І.Г. Бережнюка, М.М. Іванюка. – Хмельницький: Поділля, 1996. – 344с
71. Шершун А.А., Нездоровін В.П., Миропольська О.В. Основи митного законодавства в Україні: Навч.-метод. посіб. – К.: ТП Пресс, 2004. – 416с.
72. <http://www.customs.gov.ua> - Офіційний сайт Державної митної служби України, 2010
73. <http://www.ukrstat.gov.ua> - Офіційний сайт державного комітету статистики України, 2010
74. Smart, P.A, Maddern, H. & Maull, R. S. (2008) Understanding Business Process Management: implications for theory and practice, British Journal of Management, on line 2008

75. Wil van der Aalst, Kees van Hee: Workflow Management: Models, Methods, and Systems, B&T, 2006, ISBN 0-262-72046-9

76. Кримінальний кодекс України: Закон України від № 2052-VIII від 18.05.2017//Відомості Верховної Ради України. – 2017. – Ст.201

77. Коментар до статті 201. Контрабанда [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://yurist-online.com/ukr/uslugi/yuristam/kodeks/024/198.php>

78. Дьяченко О.В. МИТНИЙ КОНТРОЛЬ ЯК ОДИН ІЗ ЗАСОБІВ ВИЯВЛЕННЯ ПРАВОПОРУШЕНЬ У СФЕРІ МИТНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ/О.В. Дьяченко, Т.Л. Вишинська, С.М. Литвин//Вісник Хмельницького національного університету. – 2016. – № 2. – С.218-227

79. Передало Х. С. БОРОТЬБА З КОНТРАБАНДОЮ ЯК ОДИН ІЗ МЕТОДІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ/Х. С. Передало, Н. В. Стасів//Національний університет “Львівська політехніка”. – 2016 – Ст. 206-2011

80. Офіційний портал Державної фіскальної служби України. Департамент організації протидії митним правопорушенням – Завдання і функції [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sfs.gov.ua/prosfs-ukraini/struktura-/aparats/departament-organ/zavdannya-ich-funktsii/>

81. Офіційний портал Державної фіскальної служби України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sfs.gov.ua>

82. Дубровський В. Порівняльний аналіз фіскального ефекту від застосування інструментів ухилення/уникнення оподаткування в Україні/В. Дубровський, В.Черкашин//Інститут соціально-економічної трансформації. – 2017.

83. Географія транспорту: Курс лекцій/Л. О. Маковецька. – Луцьк: Східноєвроп. націон. ун-т ім. Лесі Українки, 2016. – 118 с.

84. Новини України (UAZMI) Стоп-контроль. Про масштаби контрабанди в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу:

<http://uazmi.org/news/post/brc9TiJtNzYHEUT6bdTpJg>

85. Український інститут майбутнього. Скільки мільярдів доларів Україна втрачає на контрабанді [Електронний ресурс]. – Режим доступу:

https://uifuture.org/uk/post/skilki-milardiv-dolariv-ukraina-vtracae-nakontrabandi_328

86. Комітет Верховної Ради України з питань запобігання та протидії корупції. СТЕНОГРАМА засідання “круглого столу” на тему: “НАДАННЯ ПРАВА ЗДІЙСНЕННЯ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ І ПРОВЕДЕННЯ ДОСУДОВОГО СЛІДСТВА МИТНИМ ОРГАНАМ УКРАЇНИ” [Електронний ресурс]. – Режим доступу:

http://crimecor.rada.gov.ua/komzloch/control/uk/publish/article;jsessionid=CB19946A4FE375DE6AF6F17CD638A312?art_id=45016&cat_id=44725&showHidden=1

87. Аналітичний огляд наукових статей №2 з проблем боротьби з контрабандою підготовлений Т.В. Мельничуком [Електронний ресурс]. – Режим доступу:

<http://inter.criminology.onua.edu.ua/materials/melnichuk/kontrab2.htm>

88. Бугайчук К.Л., Адміністративна відповідальність за правопорушення пов’язані із корупцією [Текст] : практич. посіб./К.Л. Бугайчук, О.І. Безпалова, О.В. Джафарова, В.О. Іванцов, С.О. Шатрава. – Харків : Харк. нац. ун-т. внутр. справ. – 2016. – 100 с.

89. Ломейко Ю. А. Ефективність митного законодавства в Україні та напрями його вдосконалення/Ю. А. Ломейко//БІЗНЕСІНФОРМ. ЕКОНОМІКА міжнародні економічні відносини. – 2014. – № 12. – С.30-47.

90. Суворкін В.А. Україна – СОТ – ЄС: перепони до інтеграції // Митна справа. – 2008. - № 2. – С. 43 – 49.

91. Прусс В.М. Митна справа: Навч. посіб./ В.М.Прусс, В.П.Самойловська, І.І.Лисак. – 2003.

92. Пашко П.В., Батушан О.Ф., Літвінов В.М. Критерії виявлення можливих порушень. Актуальні проблеми підготовки фахівців з митної

справа // Матеріали науково-методичної конференції. — Дніпропетровськ: АМСУ, 2015. - С. 136—137.

94. Основи митної справи / За ред. П. В. Пашка.— К.: Т-во "Знання", КОО, 2002

95. Митний контроль та митне оформлення. Навч. посіб. За ред. М.М. Каленського, П.В. Пашка. - К.: Т-во "Знання", КОО, 2002. - 284 с.

96. Матвеева В.Ю. Україна і СОТ: порівняльний аналіз митно тарифного захисту // Вісник Дондуєт. - № 4 (28). – 2010// www.donduet.edu.ua

97. .Електронне джерело// <http://apitu.org.ua/node/119>

98. Електронне джерело// https://lexportus.net.ua/vipusk-6-2017/koval_n_o_protydiia_koruptsii_v_mytnykh_organakh_dfs.pdf

99. Електронне джерело//

http://biblio.umsf.dp.ua/jspui/bitstream/123456789/880/1/17.%D0%A2%D0%BA%D0%B0%D1%87%D0%BE%D0%B2%D0%B0_%D0%93%D0%BE%D0%B2%D0%BE%D1%80%D1%83%D1%85%D0%B0_1.doc

100. Реферат «Митна служба України» //електронний ресурс // <https://xreferat.com/90/106-1-mitna-sluzhba-ukra-ni.html>

101. Електронне джерело//

<http://dspace.wunu.edu.ua/bitstream/316497/1035/1/Pryumachuk%20O.A.,%20FMOzmi-51.pdf>

102. . Електронне джерело//

[http://dspace.tneu.edu.ua/bitstream/316497/25931/1/10.%20Сорока%20Д.%20М.%20Контрабанда%20товарів%20теоретико-правова%20характеристика%20та%20способи%20протидії%20\(89%\).pdf](http://dspace.tneu.edu.ua/bitstream/316497/25931/1/10.%20Сорока%20Д.%20М.%20Контрабанда%20товарів%20теоретико-правова%20характеристика%20та%20способи%20протидії%20(89%).pdf)

103. Електронне джерело// https://www.slideshare.net/IER_Kyiv/ss-79291652

104. Електронне джерело// SUMDU/out2019/Human_qualif_rob.pdf

